

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ดูบคม
สงครามรัก
ฉินมรณะ 锦衣杀

5

ทดลองอ่าน

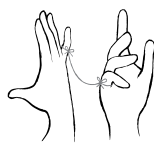
จิวเยวี่หลิวหัว 九月流火 เจียน

เม่นน้อย แปล

พิมพ์ครั้งที่ 1

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แถมใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

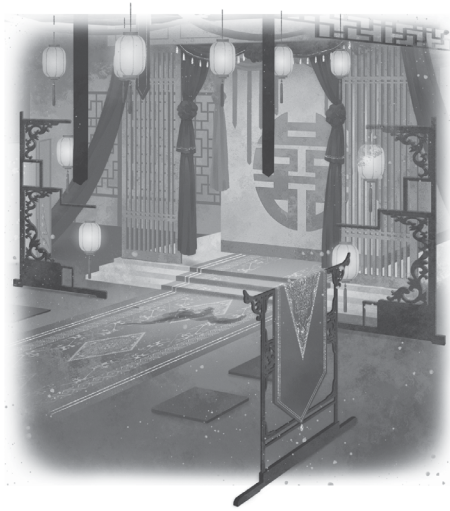

ในที่สุดลู่เหิงก็กำลังรับกรรมที่เคยโกหกไว้แบบมหากาพย์แล้วค่ะ ทั้งยังถูกเปิดเผยก่อนจะได้เข้าหออีก จากงานมงคลแทบจะเปลี่ยนเป็นงานโศก ทั้งมีคนร้ายบุคมางาน ทั้งภรรยาที่เพิ่งเข้าพิธีขอแยกทาง เรียกว่าสวรรค์ไม่น่าเห็นใจให้คนผู้นี้โกหกอีกต่อไป นึกภาพคนที่ภรรยาตั้งท่าจะหนีอย่างเดียว แต่สามีที่มีชนกปักหลัง มีความผิดติดตัวจะออกปากห้ามใต้งๆ ก็ไม่ได้ดูดีละ เบื้องหน้าไม่ว่านางจะขอแยกกันอยู่ชั่วคราว หรือไม่อยากพบหน้า เขาก็ลั่น 'แสร้ง' รับปากไปก่อนทั้งลั่น

เหมือนต้องเริ่ม 'เกี้ยวพาราสี' ภรรยาอีกหน ทั้งที่ในสายตาคนอื่นคิดว่าพวกเขารักกันหวานชื่นดี สุดท้ายลู่เหิงจะใช้วิธีไหนรังตัวและหัวใจหวังเหยียนซิงเอาไว้ ไหนจะยังมีความไม่สงบทั้งเรื่องในวังและบ้านเมือง มาให้ลู่เหิงต้องวิ่งวุ่นจัดการอีก สุดท้ายหวังเหยียนซิงจะยอมให้อภัยฟ่รองตัวปลอมผู้นี้หรือไม่ ไปร่วมติดตามต่อกันได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

“ซึ่งชิง จำเป็นต้องสอนคำดำให้เจ้าสักหน่อยแล้ว มา ลองเปิดดูสิ”

ร่างกายของหวังเหียนชิงเหลือเพียงเสื้อตัวกลาง พอจะบดบังเรือนร่างได้อย่างฝืดฝืน นางไม่ยอมอ่านหนังสือที่เขายื่นให้แม้แต่หน่อย ทว่าลู่เหิง ยืนอยู่ข้างหลังกักขังนางไว้ระหว่างชั้นหนังสือกับร่างของเขา พอนางถอยหลัง แผ่นหลังก็จะชนกับแผงอกเขา แม้จะมีเสื้อผ้าขวางกั้นก็ยังรู้สึกได้ถึงผิวร้อนนุ่ม จากตัวเขา

ลมหายใจของชายหนุ่มเป่ารดติ่งหูนางขณะเอ่ยถามเสียงแหบ “ไหน ไม่เปิดดูเล่า”

หวังเหียนชิงรู้สึกได้ถึงมือของเขา ด้วยถูกบีบคั้นนางจึงได้แต่พลิกเปิด หนังสือที่ดูเรียบง่ายธรรมดาเล่มนี้ กระนั้นหน้าแรกเพิ่งจะเข้าสู่สายตา นางก็ หน้าแดงแจ๋ทันใด

นี่คือภาพก้นเปลึง

หวังเหียนชิงอับอายจนไม่รู้จะเลื่อนสายตาไปที่ใด กระนั้นมือเขากลับค่อยๆ สอดแทรกเข้ามา หญิงสาวพยายามจะหยุดยั้ง เอ่ยเสียงขริ่มสุดความสามารถ “ในนี้มีแต่ภาพวาด มีคำดำที่ใดกัน”

แนะนำตัวละคร

* หวังเหียนซิง

บุตรสาวบุญธรรมสกุลฟู่ ถูกเลี้ยงมาคู่กันกับ ฟู่ถึงใจ นิสัยเรียบร้อย เจียมตน มีความสามารถในการอ่านสีหน้าคนได้

* ลู่เหิง

องครักษ์เสื้อแพรหนุ่มที่มีตำแหน่งสูงตั้งแต่อายุน้อย มีสมญานามว่าเสื้อยิ้ม เป็นที่ไว้วางพระทัยของฮ่องเต้ กระทำการใดด้วยความฉลาดสุขุม

* ฟู่ถึงใจ

เจ้้นหยวนโหวที่ได้สืบทอดบรรดาศักดิ์ต่อจากท่านปู่ เป็น 'พี่รอง' ของหวังเหียนซิง มองอำนาจและสายสัมพันธ์ขุนนางมาก่อนความรู้สึกของหวังเหียนซิง

* หงหวานฉิง

บุตรสาวของหย่งผิงโหว หลานสาวขุนนางใหญ่ คู่หมายของฟู่ถึงใจ เฝ้ารอวันที่จะได้แต่งงาน

104

เนื่องจากนครหลวงมีกลุ่มคนร้ายที่ไม่รู้ที่มา การเฉลิมฉลองในเทศกาลซึ่งหยวนจึงถูกยกเลิกไป วันที่สิบสี่ถึงวันที่สิบหกสามวันยังคงประกาศใช้กฎหมายห้ามออกจากเคหสถานยามวิกาล

บนท้องถนนเต็มไปด้วยความหวาดระแวง ทั่วทุกหนแห่งมีองค์กรรักษาความปลอดภัย ชาวบ้านล้วนอยู่แต่ในบ้าน ไม่กล้าส่งเสียงหรือเคลื่อนไหว หวังเหยียนซิงก็เป็นเช่นเดียวกัน นางไม่ยึดติดกับการฉลองเทศกาลสักเท่าไร ในจวนแม้กระทั่งโคมยังไม่ได้แขวนด้วยซ้ำ

วันเทศกาลซึ่งหยวน หวังเหยียนซิงพักผ่อนอย่างสงบเหมือนเช่นทุกวัน เพิ่งถึงยามเย็นคนเฝ้าประตูก็วิ่งเข้ามากะทันหัน บอกว่ามีคนส่งของขวัญขึ้นหนึ่งมาให้หวังเหยียนซิง ถามนางว่าจะจัดการอย่างไร

หวังเหยียนซิงได้ยินคำว่า 'ของขวัญ' ก็ได้ทันทีว่าเป็นฝีมือใคร นางอยากดูว่าลู่เหิงคิดจะทำอะไรจึงสั่งให้คนเฝ้าประตูนำเข้ามา คนเฝ้า

ประตูประคองกล่องสี่เหลี่ยมใบหนึ่งเข้ามาโดยเร็ว เปิดออกแล้วพบว่าข้างในเป็นโคมไฟดวงหนึ่ง

โคมไฟทำเป็นรูปเสื่อ ด้านนอกปิดกระดาดสีแดง บนหน้าผากเขียน 'อักษรหวัง*' เอาไว้ โคมไฟดวงนี้ทำขึ้นอย่างประณีตทีเดียว เสื่อดูเหมือนมีชีวิตจริง ทว่ามองอย่างไรก็ไม่น่ากลัวแม้แต่น้อย กลับน่าเอ็นดูอย่างยิ่ง เหล่าสาวใช้ต่างล้อมวงเข้ามาแย่งกันพูดว่าโคมไฟดวงนี้ช่างน่ามอง ทันใดนั้นมีคนตาแหลม ชี้ไปที่ก้นกล่องพลางพูด "ตรงนี้มีจดหมายฉบับหนึ่งด้วย"

คนข้างๆ ลอบหยิกนางหนึ่งที สาวใช้จึงตระหนักว่าตนพูดผิดเสียแล้ว พวกนางต่างมองหน้ากัน วางโคมเสื่ออย่างเบาไม้เบามือและถอยออกไปเงียบๆ

หวังเหียนซิงถอนหายใจ สุดท้ายยังคงหยิบจดหมายขึ้นมาแล้วเปิดดูข้อความข้างใน

ตัวอักษรบนกระดาดเรียบง่ายอย่างเหนือคาด

'วันนี้สืบหาได้ศึก บังเอิญผ่านริมทางที่ขายโคมไฟ เห็นแล้วคิดถึงเจ้า จึงทำโคมเสื่อดวงหนึ่ง อวยพรซิงซิงจากที่ไกลให้สุขสมบุญในวันเทศกาลซ้งหยวนปีเหรินอัน***'

หวังเหียนซิงพลิกกระดาดไปอีกด้าน นอกจากคำพูดประโยคนี้ก็

* อักษรหวัง (王) มีลักษณะคล้ายลายบนหน้าผากเสื่อ

** เหรินอัน คือปีชงลธาตุน้ำ ใช้การนับปีโดยแผนภูมิสวรรค์ คือระบบเลขฐาน 60 แบบวนรอบที่เขียนด้วยอักษรจีน ซึ่งประกอบด้วยส่วนย่อย 2 ส่วน ได้แก่ ภาคสวรรค์ เรียกว่า 'ราศีบน' มี 10 ตัวอักษร และภาคปฐพี เรียกว่า 'ราศีล่าง' มี 12 ตัวอักษร อักษรภาคสวรรค์และภาคปฐพีสามารถนำมาจับคู่กัน จะได้เป็นอักษรคู่ทั้งหมด 60 คู่ ซึ่งแสดงถึงปีนักษัตรและธาตุได้

ไม่มีเนื้อหาอื่นได้อีก นางวางกระดาษจดหมาย มองคอมพิวเตอร์แล้ว
อย่างเหม่อลอย

ความจริงตั้งแต่เปิดกล่องนางก็แยกแยะได้แล้ว 'อักษรหวั่ง' ที่เขียน
อยู่บนหน้าผากเสื้อเป็นลายมือของลู่อิง ปีนักษัตรมีมากมายเขากลับเลือก
ส่งเสื้อมาให้นาง เหตุผลมิใช่เพราะปีนี้เป็นปีเสื้อ แต่เพราะนางแซ่หวั่ง

บอกไม่ถูกว่าเขามีเจตนาอย่างไร แต่เขาทำให้หวั่งเหียนชิงจิตใจ
ว่ารุ่นสำเร็จ

สำหรับลู่อิงการมอบเพชรพลอยเครื่องประดับ หรือแม้แต่มอบที่ดิน
คฤหาสน์ล้วนไม่นับเป็นอะไร ด้วยตำแหน่งของเขามีหนทางในการหาเงิน
มากมายเหลือเกิน ข้าวของต่อให้ล้ำค่าเพียงใดสำหรับเขาแล้วก็เพียง
ตัวเลขหนึ่งเท่านั้น เขาถึงขั้นไม่จำเป็นต้องเปลืองแรงคิดเองด้วยซ้ำ แค่สั่ง
คำเดียวพอบ้านก็เลือกของขวัญมาให้แล้ว

สิ่งที่ทำให้เขาทุ่มทอเวลาได้จึงจะเรียกว่าล้ำค่าอย่างแท้จริง แม้จะ
เป็นเพียงคอมพิวเตอร์เสื้อริมทาง แต่เขาเขียนอักษรตัวหนึ่งลงบนนั้นก็แสดง
ให้เห็นว่าเขาอยู่รอดด้วยตนเองจนกระทั่งคอมพิวเตอร์จากนั้นค่อยจรดพู่กัน
ลงไป

สองสามวันนี้เป็นช่วงเทศกาลช้งหยวน แรงกดดันในการจับกุมวอโค่ว
ของพวกเขามีมากเป็นพิเศษ ระหว่างทำภารกิจเขาหยุดข้างทางกะทันหัน
เพียงเพราะคิดว่านางน่าจะชอบคอมพิวเตอร์ชิ้นนี้ ตอนเขาทำเช่นนั้นในใจ
มีความคิดใดอยู่กันแน่

สาวใช้เข้ามาเปลี่ยนน้ำชา นางเห็นหวั่งเหียนชิงจ้องคอมพิวเตอร์
ไม่ขยับจึงเอ่ยถามอย่างระมัดระวัง "ฮูหยิน คอมพิวเตอร์นี้จะทำอย่างไรดี
เจ้าคะ"

หวังเหยียนซิงคิดถึงความคิดกลับมา เดิมทีนางไม่ยอมรับของจาก ลู่เหิง แต่เห็นเสื้อน้อยทำทางที่มึนทึบน่าเอ็นดูแล้ว สุดท้ายก็แข็งใจโยนทิ้งไปไม่ได้ จึงตอบเสียงเรียบ "อย่าให้ฝีมือของคนทำโคมต้องเสียเปล่าเลยนำไปแขวนเถอะ"

สาวใช้ดีอกดีใจ รับประทานคำ "เจ้าค่ะ"

ห้องฟ้าค่อยๆ มีดลงทีละน้อย โคมไฟรูปเสื้อสีแดงดวงหนึ่งแขวนอยู่ใต้ชายคา แค่งยหน้าก็มองเห็นได้ ความจริงหวังเหยียนซิงเข้าใจเจตนาของลู่เหิง ลู่เหิงนิสัยไม่ดี แต่ช่างฝีมือมิได้ผิดอะไร การพานิกรรโคมไฟไปด้วยออกจะน่าเสียดาย เดิมทีหวังเหยียนซิงตั้งใจแน่วแน่ว่าจะไม่สนใจลู่เหิงอีกเด็ดขาด ไม่ยอมตกหลุมพรางของเขามาก่อน แต่ความคิดบางอย่างใช่ว่านางจะสามารถควบคุมได้ โดยเฉพาะเมื่อเห็นอิศระมีโคมเสื้อที่สะดุดตาแขวนอยู่ คอยย้ำเตือนถึงตัวตนของเขาย่างเงิบๆ ทำให้แม้กระทั่งหลับฝันตอนกลางคืนนางก็ยังเห็นเขา

ในฝันนางอายุเพียงสิบขวบ กำลังคัดอักษรตามแบบที่อาจารย์ทิ้งไว้ ไม่รู้เพราะเหตุใดแบบอักษรนี้จึงคิดไม่หมดเสียที ขณะที่นางลนลานไม่รู้จะทำเช่นไร พี่รองก็ปรากฏตัวกะทันหัน บอกว่าเขาเลียนแบบลายมือของนางได้ และสั่งให้หวังเหยียนซิงออกไปถ่วงเวลาอาจารย์ไว้ เขาจะปลอมลายมือให้นางเอง

หวังเหยียนซิงตื่นขึ้นมาในวันต่อมา ฟังเสียงลมนอกหน้าต่างพลางสงบสติอารมณ์อยู่นาน ยังคงรู้สึกเหลวไหลลึนดี

ในความเป็นจริงนางไม่เคยทำการบ้านไม่เสร็จและไม่เคยหลอกลวงอาจารย์ ในความเป็นจริง 'พี่รองของนาง' ก็มีใช้ลู่เหิง

ไม่รู้เหตุใดนางจึงถอนหายใจเบาๆ

หลังจากหวังเหยียนซิงรับโคมไฟไว้ คนข้างนอกก็เหมือนได้รับกำลังใจ
หลังจากนั้นก็ส่งของมาให้นางไม่หยุด ทว่าทุกครั้งของที่เขาส่งมากลับมิใช่
ของขวัญล้ำค่าอะไร ดังเช่นครั้งนี้เขาส่งกิ่งเหมยมากิ่งหนึ่ง
จดหมายสั้นๆ ที่แนบติดกับดอกไม้มาด้วยเขียนว่า

'พวกวอไคว่ซ่อนตัวอยู่ในคณะจี้วคณะหนึ่ง ด้านนอกคณะจี้วปลูก
ต้นเหมยไว้มากมาย กิ่งนี้ผลิบานงดงามเป็นพิเศษ ดอกเหมยเดิมที่
เริ่มลทิน ทั้งไว้ที่นี้ย่อมถูกเหยียบย่ำทำลาย จะย้ายไปปลูกในสวนของ
พวกเราดีหรือไม่'

หวังเหยียนซิงอ่านปราดเดียวก็โยนจดหมายไปที่ใต้เตียงและ
เผาทิ้ง ฉกฉวยของผู้เฒ่ายังมีหน้าพูดออกมาอย่างมีเหตุมีผลเช่นนี้ จะย้าย
หรือไม่ย้ายเป็นเรื่องของเขา มี 'สวนของพวกเรา' ที่ใดกัน

หวังเหยียนซิงไม่ไว้หน้าจดหมายที่ลู่เหิงส่งมาลั่นกนิด ส่งมาหนึ่งฉบับ
ก็เผาทิ้งหนึ่งฉบับ แต่กับดอกไม้กิ่งนี้นางกลับรู้สึกปวดหัว

ดอกไม้ผลิบานอย่างงดงามจริงๆ สะพรั่งตระการตาเหมือนโลหิต
สีแดงที่แผดเผาในหมันต์อันหนาวเหน็บ โยนทิ้งบนพื้นนอกจะน่าเสียดาย
เกินไป หวังเหยียนซิงจนปัญญา ได้แต่สั่งให้สาวใช้นำแจกันมาและปัก
กิ่งเหมยนั้นไว้

ลู่เหิงมารบกวนบ้างเป็นครั้งคราวเช่นนี้ ต่อให้คนไม่โฉลหน้า ตัวตน
ของเขาก็ไม่เคยหายไป ในเรื่องนี้หวังเหยียนซิงยังคงไร้เดียงสาเกินไป เจอ
เผ่าเจ้าเล่ห์ในกลุ่มขุนนางอย่างลู่เหิงจึงถูกเขาจูงจุมูกเดินโดยไม่รู้ตัว

ลู่เหิงผาดโผนอยู่ในวังหลวงและราชสำนัก กระจางแจ้งในหลักการ

ของการมอบของขวัญนานแล้ว การมอบของขวัญจะมอบของกินไม่ได้
เด็ดขาด ไม่เพียงเกิดเรื่องได้ง่าย กินหมดแล้วยังจบกัน ผู้รับจำไม่ได้โดยสิ้นเชิง
ทั้งไม่อาจมอบแก้แค้นเงินทอง เพราะของเหล่านี้สามารถนำออกไปใช้
ได้ทุกเมื่อ มีอาจแยกแยะได้ ไม่สามารถสร้างความทรงจำอันลึกซึ้งให้แก่
ผู้รับ

ดังนั้นของขวัญที่ลุ่มเหิงมอบให้จึงเป็นสิ่งที่มีความเฉพาะ ทั้งยัง
สามารถตั้งวางไว้ได้เป็นเวลานานอย่างโคมไฟและกิ่งเหมย เหมยแดงกิ่งหนึ่ง
ปักไว้ในเรือนให้ความรู้สึกแตกต่างจากทุกสิ่ง สะดุดตาอย่างยิ่ง ขอเพียง
นางมองมาก็จะต้องคิดถึงเขา

เช่นนี้มีประโยชน์ยิ่งกว่าการมอบภูเขาเงินภูเขาทองหรือ
เวลาผ่านพ้นไปโดยไม่รู้สึกตัว เพียงพริบตาที่ถึงวันที่ยี่สิบเดือนหนึ่ง
ถึงเวลากลับไปทำงานแล้ว ลุ่มเหิงทำเหมือนเดิมคือส่งคนนำของขวัญเล็กๆ
น้อยๆ มาให้หวังเหียนซิงและปันกับนางในจดหมาย

'ตาเฒ่าพวกนั้นไม่สนใจสักนิดว่าที่ไหลช้ายังมีผลอยู่ การประชุม
ขุนนางช่วงเช้าบรรยากาศตึงเครียด ไม่ง่ายเลยกว่าจะรับมือกับคน
พวกนั้นเสร็จ กลับจวนแล้วยังต้องเผชิญหน้ากับความอ้าวว้าง'

หากบอกว่าจดหมายหลายฉบับก่อนหน้านี้เขายังสวมอารมณ์ไว้ชั้น
หนึ่ง บัดนี้ก็คือเปิดเผยเจตนาอย่างโจ่งแจ้ง หวังเหียนซิงอ่านจดหมาย
ฉบับนี้แล้วรับรู้ได้ถึงความรู้สึกของฮ่องเต๋อย่างน่าประหลาด

หากลุ่มเหิงอาศัยปากของสาวใช้บอกไปเป็นนัยว่าเขาบาดเจ็บสาหัส
เพียงใด รับมือกับความคลั่งแคล้งใจทั้งในและนอกราชสำนักตามลำพัง

อย่างยากลำบากเพียงใด ในใจหวังเหียนซิงจะต้องรู้สึกต่อต้านแน่นอน
 ทว่าหากเขาพูดออกมาด้วยตนเอง ใช้เรื่องบาดแผลมาขอความเห็นใจ
 จากนางอย่างเปิดเผย หวังเหียนซิงกลับมิได้ขุ่นเคือง

หญิงสาวเกิดความหวาดระแวงขึ้นมาทันใด นางลืมหลักการต้มกบ
 ในน้ำอุ่น* ไปได้อย่างไรกัน หยางถึง หยางอิงหนิง และจางจิ้งกง ราชเลขาธิการ
 ทั้งสามคนยังเอาชนะเขาไม่ได้ แล้วนางเอาความมั่นใจมาจากที่ใดว่าจะ
 หนีพ้นหลุมพรางของลู่เหิงได้

นางเพิก้าวออกจากกรงขังสกุลฟู แล้วจะเป็นฝ่ายเดินเข้าไปใน
 กรงทองอีกใบที่ลึกยิ่งกว่าใหญ่ยิ่งกว่า และชวนฝันมากยิ่งขึ้นหรื

หวังเหียนซิงคิดในใจว่าจะปล่อยให้เป็นเช่นนี้ต่อไปไม่ได้ นาง
 รวบรวมของขวัญที่ลู่เหิงส่งมาให้ เรียกคนเฝ้าประตูมา ตีหน้าขริมเอ่ยว่า
 "ส่งของพวกนี้กลับคืนไปให้ได้เท่าลู่ วันหน้าหากจวนสกุลลู่ส่งของมาอีก
 ไม่ว่าจะเป็นสิ่งใดล้วนไม่ต้องเอาเข้ามา"

คนเฝ้าประตูเห็นสีหน้าของหวังเหียนซิงก็ตระหนักถึงความร้ายแรง
 เขารับคำอย่างพินอบพิเทา อุ่มกลองของขวัญขึ้นมา ไม่กล้าโต้แย้งแม้แต่
 คำเดียว หวังเหียนซิงตามพ่อบ้านมาแล้วถาม "สองวันนี้ทำการต่างๆ
 เปิดทำการแล้วกระมัง"

พ่อบ้านได้ยินดังนั้นเดาไม่ถูกว่าหวังเหียนซิงคิดจะทำสิ่งใด จึงตอบ
 อย่างระวังรอบคอบ "ที่ทำการในนครหลวงน่าจะเปิดแล้วขอรับ แต่ประตูเมือง
 ยังมีการควบคุมอยู่ หากจะออกไปทำธุระนอกเมืองเกรงว่าคงยังไม่ได้"

หวังเหียนซิงพยักหน้า "ดีเลย เจ้าไปสอบถามที่ว่าการนครขุนเทียนดู

* ต้มกบในน้ำอุ่น เป็นการอุปมาว่าคนเรามักไม่ตระหนักถึงภัยคุกคามหรืออันตรายที่เกิดขึ้นอย่างช้าๆ ดังเช่น
 กบเมื่อถูกนำไปต้มในน้ำที่ไม้อุ่นและค่อยๆ เพิ่มความร้อนทีละนิด กบจะถูกต้มจนสุกโดยไม่รู้สึกและไม่
 กระโดดหนีออกมา

การทำเรื่องถอดทะเบียนทาสให้ป่าวไพร่ช่วงนี้สามารถทำได้หรือยัง"

พ่อบ้านรับคำ เขามองหวังเหยียนซิงและทำท่าจะหัวงติงอะไรบางอย่าง แต่สุดท้ายยังคงหุบปากอย่างรู้กาลเทศะ ออกไปทำธุระตามที่หวังเหยียนซิงมอบหมาย

ทั้งที่เพียงแค่นางย่อปากกับลู่เหิงคำเดียว ทุกอย่างก็สามารถจัดการได้โดยไม่ต้องเปลืองแรง หวังเหยียนซิงกลับเลือกที่จะไปสอบถามที่ว่าการนครซุ่นเทียนและจัดการเรื่องนี้ด้วยตนเอง

ราชสำนักกำลังถกเถียงกันเรื่องการปราบปรามวอโค่ว ทว่าเรื่องใหญ่ของบ้านเมืองหาได้ส่งผลกระทบต่อชาวบ้านไม่ ราษฎรในนครหลวงยังคงสนใจเรื่องใกล้ตัว ประตู่เมืองจะเปิดเมื่อใดยังสำคัญกว่าเรื่องที่ราชสำนักจะเปิดศึกกับวอโค่วหรือไม่ด้วยซ้ำ

หวังเหยียนซิงไม่ใส่ใจวอโค่วเช่นกัน หลายวันนี้นางหมดเวลาไปกับที่ว่าการนครซุ่นเทียนทั้งหมด นางไม่ได้เปิดเผยฐานะของตนเอง เพียงบอกว่าตนแซ่หวัง อยากจะถอดทะเบียนทาสให้ป่าวรับใช้เก่า การถอดทะเบียนทาสให้ป่าวไพร่มีใช้ไม่เคยมีมาก่อน ระเบียบขั้นตอนจึงกำหนดไว้แต่แรกแล้ว ทว่าครั้งนี้การทำงานของที่ว่าการนครซุ่นเทียนกลับราบรื่นเหนือความคาดหมาย จัดการเรื่องถอดทะเบียนทาสให้แผ่ซุยเสร็จอย่างฉับไว

เรื่องนี้มีลู่เหิงมาเกี่ยวข้องด้วยหรือไม่ หวังเหยียนซิงไม่อยากจะคิด วันที่ขั้นตอนทั้งหมดเสร็จสิ้นเรียบร้อยแล้ว หวังเหยียนซิงเรียกแผ่ซุยมาพบและยื่นหนังสือทางการให้นางฉบับหนึ่ง

แผ่ซุยเห็นหนังสือที่ประทับตราของทางการฉบับนั้นแล้ว สีหน้าเต็มไปด้วยความเหลือเชื่อ หวังเหยียนซิงค้นเอกสารให้นางพลางพูด "นี่คือสัญญาขายตัวและเอกสารถอดทะเบียนทาสของเจ้า ก่อนหน้านี้เกรงว่า

จะกระทบต่อจิตใจเจ้า ข้าจึงไม่ได้บอก บัดนี้ทุกอย่างจัดการเรียบร้อยแล้ว
เจ้าดูว่ายังติดขัดตรงที่ใดหรือไม่"

เผยชู่ยหยิบขึ้นมาดู นางเป็นสาวใช้ประจำตัวของเจ้านาย พอรู้
ตัวอักษรบ้างผิวเผิน นางไม่จำเป็นต้องรู้จักตัวอักษรทุกตัวบนนั้น แค่แยกแยะ
ลายพิมพ์นิ้วมือสีแดงและตราประทับของทางการบนสัญญาขายตัวได้ก็
เพียงพอแล้ว

เผยชู่ยถูกขายเป็นทาสตั้งแต่เล็ก เมื่อเป็นสาวใช้ก็ต้องต้อยต่ำกว่า
ผู้อื่นชั้นหนึ่ง ต้องอดทนกับความเหนื่อยยากลำบาก ตระหนักรู้ว่าตนเอง
เป็นบ่าวอยู่ตลอดเวลา มิเพียงต้องปกป้องเจ้านายยังต้องทุ่มเทชีวิต
ปกป้องทรัพย์สินของเจ้านายด้วย เผยชู่ยเคยชินกับชีวิตเช่นนั้นนานแล้ว จู่ๆ
วันหนึ่งกลับมีคนบอกนางว่า 'เจ้าเป็นอิสระแล้ว นับแต่นี้ไปจะไม่มีใคร
ตีราคาเจ้าหรือเอาเจ้าไปขายต่อได้ตามใจชอบอีก'

เผยชู่ยรู้สึกงงงวยชั่วขณะ นางเงยขึ้นเนิ่นนานถึงถามว่า "แม่นาง
ท่านไม่คิดจะกลับจวนโหวจริงหรือเจ้าคะ"

สัญญาขายตัวของเผยชู่ยอยู่ในจวนเงินหยวนโหว ฟู่ถึงใจมอบมัน
ให้หวังเหียนชิง บัดนี้หวังเหียนชิงปล่อยนางให้เป็นอิสระ หนึ่งแสดง
ให้เห็นว่าหวังเหียนชิงเห็นนางเป็นคนคนหนึ่งจริงๆ ไม่เหมือนคุณหนูพวกนั้น
ที่ปากบอกว่ารักใคร่ผูกพันกับสาวใช้ดูเจ้าน้อง แต่กลับยึดสัญญาขายตัว
ของพวกนางไว้ในมือแน่น ไม่เคยพูดถึงการปล่อยคนเลย อีกทางหนึ่ง
ยังแสดงให้เห็นว่าหวังเหียนชิงตั้งใจจะไปแล้ว

ฉะนั้นก่อนไปหวังเหียนชิงจึงจัดการเรื่องของเผยชู่ยให้เรียบร้อยก่อน
หวังเหียนชิงพยักหน้านิดๆ จนแทบมองไม่เห็น น้ำเสียงสงบราบเรียบ
"ใช่"

สองคนตกอยู่ในความเงียบบัน เฝยซุ่ยชะงักชั่วครู่ก่อนจะพูดเสียงเบาหวิวแทบไม่ได้ยิน "กั๊ตี่เหมือนกัน อย่างไรก็ตามเสียท่านโหวก็ต้องแต่งงานกับคุณหนูตระกูลสูงศักดิ์ที่ฐานะทัดเทียมกัน มิใช่จนหย่องผิงโหวก็ต้องมีผู้อื่น ต่อให้ท่านโหวมีใจก็ไม่อาจดูแลเรือนหลังได้ตลอดเวลา นายหญิงกับสวญินผู้เฒ่าจะกลั่นแกล้งคนย่อมต้องคิดหาหนทางได้แน่ แทนที่จะถูกเหยียบย่ำไปทั้งชีวิต มิสู้จากไปอย่างบริสุทธิ์"

ความจริงครั้งก่อนตอนฟูถึงใจมาหาหวังเหยียนซิง เฝยซุ่ยก็มีलगสังหรณ์อยู่แล้ว สายตาที่หวังเหยียนซิงมองท่านโหวไม่หลงเหลือประกายเฉกเช่นในอดีต ในใจนางไม่มีความรัก ไม่มีความเกลียด ไม่มีแม้กระทั่งความโกรธแค้น

เฝยซุ่ยจึงรู้ว่าระหว่างท่านโหวกับแม่นางเป็นไปไม่ได้แล้ว

ช่วงเวลานี้เฝยซุ่ยเฝ้ามองอยู่ห่างๆ รับรู้ได้ถึงความใส่ใจที่ลู่เหิงมีต่อหวังเหยียนซิง เฝยซุ่ยเติบโตมาในเรือนหลัง เห็นการฟาดฟันกันอย่างลับๆ ระหว่างแม่สามีกับลูกสะใภ้ การแย่งชิงความรักใคร่ระหว่างภรรยากับอนุตลอดจนเหตุการณ์ที่สาวใช้แอบปิ่นขึ้นเตียงเจ้านายจนชาชิน เรื่องภายในเรือนไม่อยู่ในการดูแลของบุรุษ แต่ทุกเรื่องล้วนเกี่ยวข้องกับบุรุษ เจ้าบ้านฝ่ายชายใส่ใจหรือไม่ใส่ใจ ความจริงเดาไม่ยากเลยแม้แต่น้อย

เฝยซุ่ยเคยสนับสนุนให้หวังเหยียนซิงอยู่ในจวนเจิ้นหยวนโหวต่อไป เหตุผลมีพันฟูถึงใจใส่ใจหวังเหยียนซิง แม้การพูดเช่นนี้จะโหดร้ายมาก แต่ด้วยรูปร่างหน้าตาอย่างหวังเหยียนซิง การอยู่ข้างนอกยากเหลือเกินที่จะได้ใช้ชีวิตอย่างสงบและพึ่งพาตนเองได้อย่างที่นางวาดฝันไว้ไม่ช้าก็เร็ว นางต้องถูกบุรุษที่มากด้วยต้นตอหาหมายปอง ในเมื่อล้วนเป็นการบังคับแต่งงานเหมือนกัน มิสู้แต่ให้ฟูถึงใจ ดีร้ายอย่างไรฟูถึงใจก็เคยมีไมตรี

ในวัยเยาว์กับนาง มีความรักและความจริงใจให้

...น่าเสียดายที่ความจริงใจเหล่านี้ยังคงถูกวางอยู่หลังผลประโยชน์
ของจวนเงินหยวนโหว

แต่บัดนี้ดูเหมือนจะมีบุรุษอีกคนที่เห็นหวังเหยียนซิงสำคัญกว่า
วงศ์ตระกูลและผลประโยชน์ เผ่ชู่ยู้รู้ว่าที่ตนสามารถอดทะเยนทะสด
ได้แท้จริงแล้วเป็นเพราะอาศัยบารมีของลู่เหิง ในมุมมองของเผ่ชู่ยู้ ต่อให้
เลือกได้อีกครั้งตนก็ยังคงบอกความจริงกับหวังเหยียนซิงเหมือนเดิม แต่จาก
ความคิดของลู่เหิง การกระทำของเผ่ชู่ยู้กลับเป็นการทำลายงานแต่งงาน
ของเขาอย่างแท้จริง

แม้จะเป็นเช่นนั้นลู่เหิงยังคงยินดีเมตตา ยอมดีต่อเผ่ชู่ยู้ถึงสามส่วน
ซึ่งมีพันเห็นแก่หน้าหวังเหยียนซิงนั่นเอง ดังคำที่ว่า 'รักคนผู้หนึ่งย่อม
รักอีกาบนหลังคาบ้านเขาด้วย'*

ตอนนี้หวังเหยียนซิงฟื้นฟูความทรงจำแล้ว นางยังคงเลือกที่จะ
ไปจากฟูถึงโจว ตัดขาดกับสกุลฟูโดยสิ้นเชิง หากนี่เป็นการตัดสินใจของ
หวังเหยียนซิง เผ่ชู่ยู้ก็ทำได้เพียงอวยพรให้นาง

ทว่าเผ่ชู่ยู้ยังคงไม่มีทางพูดเข้าข้างลู่เหิง นี่เป็นคนละเรื่องกัน ไม่ว่า
ตอนนี้ลู่เหิงจะเสแสร้งได้น่าสงสารเพียงใด เขาก็ยังคงเป็นคนเลว

อย่างไรเสียจวนเงินหยวนโหวก็มีบุญคุณต่อหวังเหยียนซิง หากไม่มี
สกุลฟู นางจะได้เติบโตขึ้นอย่างราบรื่นหรือไม่ยังไม่แน่ หวังเหยียนซิง
จึงไม่ได้ว่าร้ายจวนเงินหยวนโหว แต่ค่อยๆ เปลี่ยนเรื่องคุย "เจ้าถูกขาย
เพราะภัยธรรมชาติ ผ่านมาหลายปีแล้วไม่รู้บ้านเกิดเจ้ายังมีญาติพี่น้อง
อยู่หรือไม่ ข้าเตรียมสินเจ้าสาวไว้ให้เจ้าห้าสิบตำลึง หากเจ้าอยาก

* รักคนผู้หนึ่งย่อมรักอีกาบนหลังคาบ้านเขาด้วย เป็นสำนวนจีน หมายถึงเมื่อรักคนผู้หนึ่งแล้วก็จะรักและใส่ใจ
ในทุกสิ่งทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับคนผู้นั้นด้วย

กลับบ้านเกิด ข้าจะให้คนส่งเจ้ากลับไป เจ้าไปซื้อที่นาที่นั่นสักหลายหมื่น
หาคนดีๆ ใช้ชีวิตด้วยกันอย่างสงบ แต่หากเจ้าไม่อยากจะกลับบ้านเกิดก็
หาซื้อร้านรวงในนครหลวงและทำการค้าเล็กๆ"

เผ่ซู่สายหน้า "นครหลวงมีผู้สูงศักดิ์มากเกินไป บ่าวไม่อยากอยู่
ที่นี่ เวลาผ่านมานานเพียงนี้บ่าวจำไม่ได้แล้วว่าบ้านเกิดหน้าตาเป็น
อย่างไร จดจำได้เพียงที่นั่นมีนาข้าวเยอะมาก ในตัวอำเภอเจริญรุ่งเรือง
ทีเดียว บ่าวอยากกลับไปที่บ้านเกิดดูสักครั้ง หากหาคนในครอบครัวพบ
ลงหลักปักฐานสักแห่งบริเวณใกล้ๆ ตัวอำเภอก็คงจะดีเช่นกัน"

หวังเหียนซิงพยักหน้า ไม่ได้ก้าวกายการตัดสินใจของนาง เงิน
ห้าสิบตำลึงอยู่ในนครหลวงไม่นับเป็นอะไร อาจจะเทียบกับเงินค่าอาหาร
มื้อหนึ่งของคนอย่างลูเฮิงไม่ได้ด้วยซ้ำ แต่สำหรับชาวบ้านทั่วไป เงิน
จำนวนนี้เพียงพอที่จะช่วยให้พวกเขาไม่ต้องลำบากเรื่องปากท้องไป
ชั่วชีวิต

เงินห้าสิบตำลึงพอที่จะเลี้ยงดูเผ่ซู่ไปชั่วชีวิตได้พอดี แต่ก็ไม่ถึงขั้น
ชักนำภัยถึงตายมาสู่ตัว หากให้มากกว่านี้ย่อมเป็นการทำร้ายนาง

บางทีจุดอ่อนของคนเราก็อยู่ตรงนี้แหละมั้ง เผ่ซู่ถูกคนในครอบครัวขาย
แต่พอนางได้รับอิสระยังคงอยากกลับไปหาคนในครอบครัว หวังเหียนซิง
ไม่แสดงความเห็นในเรื่องนี้ เพียงแต่เตือนนางว่า "เช่นนั้นเจ้าต้องดูแล
ตนเองให้ดี อย่าบอกใครเด็ดขาดว่าเจ้ามีเงินอยู่เท่าไร ต่อให้เป็นญาติ
ใกล้ชิดทางสายเลือดก็ไม่ได้"

เผ่ซู่ผงกศีรษะ "ขอบคุณแม่นาง บ่าวเข้าใจแล้วเจ้าคะ"

หวังเหียนซิงรู้สึกเศร้าใจอย่างยากจะอธิบาย แต่ยังคงขี้มอดออกมา
บอกนางว่า "นับแต่บัดนี้ไปเจ้าไม่ต้องแทนตนเองว่า 'บ่าว' อีกแล้ว ความ

เคยชินเหล่านี้ต้องค่อยๆ แก่ไขเสียละ"

เผยซุ่ยยิ้มรับคำ แสงตะวันสาดส่องตรงหน้าต่างราวกับเวลาได้ย้อนกลับไปเมื่อครั้งที่พวกนางสองคนอยู่ร่วมกันอย่างสนิทสนม พูดคุยกันได้ทุกเรื่อง เผยซุ่ยเก็บสัญญาขายตัวและเอกสารเรียบร้อยแล้ว ลังเลอยู่หลายครั้งสุดท้ายยังคงรวบรวมความกล้าถามออกไป "แม่นาง หลังจากนี้ท่านวางแผนว่าอย่างไรหรือ"

"หลังจากนี้?" หวังเหียนซิงมองประกายสีทองที่ขยับไหวได้แสงแดดแววตาเหม่อลอยอยู่บ้าง "ไม่รู้สิ แต่ได้ยินว่าสองวันนี้ประตูเมืองเปิดแล้วบางที่ข้าอาจจะกลับไปเยือนบ้านเกิดเหมือนกันกระมัง"

เผยซุ่ยทำท่าจะพูดและเจียบไป สุดท้ายก็ถามเสียงค่อย "แม่นางจะไม่อยู่ที่นี้หรือ"

หวังเหียนซิงยิ้มพรางสายหน้า หลบตาจ้องลงดลายนบนกระโปรงที่งดงามจนดูไม่เหมือนจริง ตอบเสียงแผ่ว "เวลาสองปีข้ายังดูไม่ออกว่าเขาหลอกข้าอยู่ ใครจะรู้ว่าการกระทำในตอนนี้เป็นเรื่องจริงหรือหลอกหลวงเล่า"

เผยซุ่ยขยับริมฝีปากเหมือนอยากจะพูดอะไร แต่คำพูดมาถึงปากแล้วยังคงลุ่มลึกความคิด นางเผยสีหน้าเบิกบาน จงใจเอ่ยกับหวังเหียนซิงด้วยน้ำเสียงร่าเริง "แม่นาง ท่านเป็นคนอ่อนโยน จิตใจดีงาม หนักแน่นเฉลียวฉลาด บุรุษคนใดได้แต่งงานกับท่านเป็นภรรยา นับเป็นบุญวาสนาที่พวกเขาสั่งสมมาสามชาติ ท่านจะต้องได้พบบุรุษที่ท่านถูกใจอย่างแน่นอน"

เผยซุ่ยเอ่ยชมหวังเหียนซิงโดยไม่ได้ใช้ถ้อยคำไพเราะสละสลวยอะไร นางรู้ว่าสิ่งที่หวังเหียนซิงให้ความสำคัญอย่างแท้จริงคือสิ่งใด หวังเหียนซิงเพียงระบายยิ้มเท่านั้น มิได้ตอบคำ

รอจนเผยชู้ยจากไปแล้ว รอยยิ้มในดวงตาของหวังเหยียนซิงก็หายวับไปโดยเร็ว นางเดินไปตรงหน้าต่าง เหมยแดงเมื่อหลายวันก่อน กิ่งนั้นเหี่ยวแห้งแล้ว ปักอยู่ในแจกันอย่างโดดเดี่ยว หวังเหยียนซิงแค่ตะเบาๆ ก็มีเศษเล็กเศษน้อยร่วงลงมามากมาย

หวังเหยียนซิงถอนหายใจในใจ เงยหน้าขึ้นมองไปยังแสงตะวันเจิดจ้า นอกหน้าต่าง

พุทใจไปแล้ว เผยชู้ยก็จะไปแล้ว ต่อไปก็เหลือนางเพียงคนเดียว เผยชู้ยดีร้ายอย่างไรก็ยังคงกอดความหวังในการไปตามหาญาติพี่น้อง ทว่าหวังเหยียนซิงเล่า นางจะไปหาใครได้

สายสืบรายงานสถานการณ์ล่าสุดของหวังเหยียนซิงกลับมา ยังจวนสูญสูญ ลู่เหิงพลิกดูบทสนทนาระหว่างนางกับเผยชู้ย ยิ่งดูสีหน้าก็ยิ่งหนักอึ้ง

รอจนอ่านข้อความทั้งหมดจบ เขากอดหัวงอหัวคิ้วเผยสีหน้าปวดหัวอย่างที่ไม่ได้พบเห็นมานานแล้ว

โลกนี้มีน้อยสิ่งนักที่จะทำให้เขารู้สึกลำบากใจ ไม่รู้จะจัดการเช่นไร กำจัดพุทใจไปแล้วไม่ได้หมายความว่าตัวเขาเองจะปลอดภัย

เดิมทีลู่เหิงคิดว่าหวังเหยียนซิงแค่ชั่ววูบชั่วขณะ รอให้นางหายไกรธเมื่อไร เรื่องราวยังคงแก้ไขได้แน่นอน ทว่านางกลับตัดสินใจแน่วแน่ว่าจะจากไป

แน่นอนว่าลู่เหิงไม่อาจปล่อยให้นางจากไปได้ เขารู้ดีที่เดียวว่าระยะห่างส่งผลต่อความสัมพันธ์อย่างไรบ้างเมื่อพ้นไปจากสายตา ต่อให้ความรักลึกซึ้งเพียงใดก็ต้องถูกกลืนเลือนไปที่ละนิด ทว่าลู่เหิงไม่อาจออกหน้า

ขัดขวางได้ไหมแล้วละครที่เขาแสดงมาทั้งหมดก่อนหน้านี้ย่อมสูญเปล่า
ถึงขั้นได้ผลลัพธ์ตรงกันข้าม...

ลู่อิงขบคิดเรื่องของหวังเหยียนชิงตลอดทั้งคืน จนกระทั่งดึกดื่นจึง
เข้านอน แต่เขาเพิ่งดับไฟได้ไม่นาน ช่างนอกก็พลันมีเสียงฝีเท้าเร่งร้อน
ลอยมา องครักษ์ไม่สนใจว่าจะเป็นการเล่นมารยาทหรือไม่ ทูบประตู
ดังปังๆ "ได้เข้า เกิดเรื่องใหญ่แล้วขอรับ!"

105

วันที่สิบเจ็ดเดือนหนึ่ง ราชสำนักกำลังโต้เถียงกันไม่หยุดว่าจะส่งใครไปปราบปรามวอไค่วดี ใครก็มองออกว่าเป็นสงครามที่ต้องคว่ำชัยได้แน่นอน ดังนั้นแต่ละฝ่ายจึงแย่งชิงกันอย่างดุเดือด ใครก็อยากแบ่งน้ำแกงขันถ้วยหนึ่ง* จากสงครามครั้งนี้ทั้งนั้น

ราชสำนักฝ่ายหน้าต่อสู้พาดฟันกันทั้งต่อหน้าและลับหลัง ฮ่องเต้กลับมิได้เอนเอียงไปฝ่ายใดเป็นพิเศษ หลังเลิกประชุมยังจัดการกับฎีกาตามปกติ พอเหนื่อยก็ไปพักผ่อนที่ตำหนักใน วันนี้พระชายาที่ฮ่องเต้ไปหาคือเจาตวนเพย พังเหล่าขุนนางไว้วางเรื่องสงครามมาทั้งวัน ฮ่องเต้รู้สึกรำคาญใจ อยากหาสถานที่ผ่อนคลายพักผ่อนกายา

เจาตวนเพยอ่อนโยนร่าเริง ช่างเจรจาพาที เป็นที่โปรดปรานของฮ่องเต้อย่างยิ่ง อีกทั้งองค์หญิงใหญ่ก็อายุแปดเดือนแล้ว อยู่ในช่วงวัยที่

* แบ่งน้ำแกงขันถ้วยหนึ่ง อุบัติถึงการแบ่งผลประโยชน์

น่ารักที่สุดของทารก ฮ่องเต้แม้จะมีพระโอรสสามองค์แล้ว แต่องค์ชาย
เกี่ยวข้องกับการแต่งตั้งรัชทายาท พระชายาทั้งสามไม่ว่าเดิมทีจะมีนิสัย
อย่างไร หลังจากให้กำเนิดองค์ชายล้วนเปลี่ยนเป็นคิดถึงผลประโยชน์
ทุกอย่างก้าว วาจาทุกคำล้วนคิดคำนวณมาเป็นอย่างดี ดังนั้นฮ่องเต้จึง
ไม่ชอบไปวังของเจาเฟย คังเฟย และจิ้งเฟย ฮ่องเต้ชอบมาหยอกเย้า
องค์หญิงใหญ่จุโชวอิงที่พระองค์สามารถรักใคร่โปรดปรานได้โดยไม่ต้อง
คิดอะไรมากกว่า

คนเก่าแก่ในวังที่มีอุบายบางคนเห็นสถานการณ์นี้แล้วขยันทิ้งมา
วังของตวนเฟยมากกว่าเดิม เจาตวนเฟยอ่อนเยาว์และเป็นที่โปรดปราน
ทั้งยังมีองค์หญิงใหญ่คอยผูกใจของฮ่องเต้ การตั้งครมอีกครั้งเป็นเรื่อง
ช้าเร็วเท่านั้น

เจาตวนเฟยอยู่ในวัยสาวสะพรั่ง ร่างกายแข็งแรงมาแต่ไหนแต่ไร
ไม่แน่ว่าครั้งหน้าอาจจะให้กำเนิดพระโอรสได้ องค์ชายสี่แม่เบื่องบนจะมี
พี่ชายอยู่สามคน แต่ทุกคนล้วนมิใช่โอรสองค์โตและมีโอรสสายตรง
ใครจะได้รับการแต่งตั้งเป็นรัชทายาทมีพันต้องดูว่ามารดาของผู้ใดเป็นที่
โปรดปรานมากกว่า ในจุดนี้พระโอรสของเจาตวนเฟยยังไม่ทันถือกำเนิด
ก็เป็นฝ่ายได้เปรียบไปก่อนแล้ว

คนในวังอีกคนรับเสด็จอย่างคล่องแคล่ว เจาตวนเฟยกับฮ่องเต้ไปเยี่ยม
องค์หญิงใหญ่ด้วยกัน สองคนเล่นกับองค์หญิงใหญ่อยู่นาน จนกระทั่ง
องค์หญิงใหญ่น้อยแล้วจึงถูกแม่หม่มอุ้มออกไป หลังจากนั้นเจาตวนเฟย
กับฮ่องเต้ก็กลับมาอยู่ด้วยกันตามลำพังในตำหนักกลาง เจาตวนเฟย
งามเฉิดฉัน อ่อนโยนยิ้มเก่ง เวลาอยู่กับฮ่องเต้มีนิสัยว่าเงิบเบิกบาน มักมีเรื่อง
ขบขันมากมายมาเล่าให้ฮ่องเต้ฟัง

ขุนนางในราชสำนักส่วนใหญ่อายุสี่ห้าสิบ คนหนุ่มสาวที่ฮ่องเต้พบปะพูดคุยด้วยจึงน้อยยิ่งนัก ดังนั้นฮ่องเต้จึงไม่ชอบสตรีที่เรียบร้อยพูดน้อยเอาแต่เงียบงัน ฮ่องเต้ฟังสภาขุนนางสั่งสอนยังไม่พออีกหรือ ด้วยเหตุนี้เองนิสสัยว่าเรารู้กาลเทศะของเจาตวนเพยจึงเป็นที่ชื่นชอบของฮ่องเต้อย่างมาก พระองค์ไม่จำเป็นต้องสิ้นเปลืองความคิด แคว้นพึ่งอย่างผ่องคลายก็พอแล้ว

อยู่กันตามลำพังกลางดึก ฮ่องเต้บังเกิดอารมณ์อย่างรวดเร็ว ถอดสายคาดเปลื้องอาภรณ์ร่วมคึนกับเจาตวนเพย หลังพิรุณพ่วงพรมฮ่องเต้บรรทมอย่างอิมเอม เจาตวนเพยรอจนฮ่องเต้หลับสนิทแล้วจึงย่องลงจากเตียงไปตำหนักข้างอาบนํ้าผัดเปลี่ยนอาภรณ์

นางกำนัลชั้นที่ตามไปปรนนิบัติเจาตวนเพยชำระกาย ไม่มีใครสังเกตเห็นว่านางกำนัลลึบกว่าคนเดินเข้ามาในตำหนักบรรทม ต่อให้มีคนเห็นก็ไม่มีใครสนใจ นางกำนัลจะเข้าไปในตำหนักบรรทมปรนนิบัติเจ้านายก็เป็นเรื่องปกติ นอกจากปิ่นเตียงแล้วพวกนางยังจะก่อเรื่องอะไรได้

ดังนั้นจึงไม่มีใครสังเกตเห็นว่าหลังจากเข้าใกล้เตียงในตำหนักบรรทมแล้ว นางกำนัลคนหนึ่งล้วงหยิบเชือกเส้นหนึ่งออกมาทันใด นางกำนัลคนอื่นๆ หวาดกลัวอยู่บ้าง กระตุกแขนเสื้อคนข้างหน้าอย่างเงียบๆ "พี่หยาง นี่คือผ้าบาทเหียนะ พวกเราจะทำอย่างนี้จริง ๆ หรือ"

"แน่นอน ก่อนหน้านี้นักเราตัดสินใจกันแล้ว" สตรีที่ยืนอยู่ด้านหน้ามีคิ้วเข้มตาโต ใบหน้ารูปเหลี่ยม โหนกแก้มสูง นางถือเชือกไว้ในมือ พูดด้วยน้ำเสียงหนักแน่น "พวกเราต้องเก็บน้ำค้างตั้งแต่ฟ้ายังไม่สว่างเหน็ดเหนื่อยเพราะไม่ได้นอนตลอดทั้งวันยังต้องถูกนักพรตพวกนั้นเห็นเป็นของเล่น ป้อนยาลูกกลอนบ้านนี้ให้กิน พวกเจ้าลี้มไปแล้วหรือว่า"

พี่ชิวเหมียวตายอย่างไร หากพวกเรายังไม่ลงมือ ช้าเรื่อก็ต้องตายด้วย น้ำมือของเขา"

ฮ่องเต้ นับถือศาสนาเต๋า เชื่อคำสอนของศาสนาเต๋าว่าต้องรับลม ต้มน้ำค้าง ต้องเก็บหยาดน้ำค้างก่อนพระอาทิตย์ขึ้นมาทำเครื่องดื่ม ทั้งยัง มอบอำนาจเบ็ดเสร็จให้เถาจ้งเหวิน สั่งให้นักพรตปรุงโอสถทิพย์ให้ พระองค์

ตำรับยาของเถาจ้งเหวินจำเป็นต้องใช้เลือดระดูของสตรีพรหมจรรย์ หากหญิงชาวบ้านมาก็ไม่อาจแน่ใจได้ว่าจะสะอาดบริสุทธิ์ ดังนั้นภารกิจ อันทรก่ียรตินี้จึงตกอยู่กับเหล่านางกำนัลในวังหลวง นางกำนัลเหล่านี้ ต้องฝ่าอากาศหนาวเย็นออกไปหาน้ำค้าง ทั้งยังต้องให้นักพรตเก็บเลือดระดู ของตน ทว่าระดูของสตรีล้วนมีช่วงเวลาแตกต่างกัน เพื่อความสะดวกนักพรต จึงใช้ยาลูกกลอนปรับระดูของเหล่านางกำนัลทำให้พวกนางมีระดูพร้อมกัน ในช่วงเวลาที่กำหนด

ทางนักพรตนั้นสะดวกขึ้นมาก แต่นางกำนัลหลายคนกลับมีระดู ไม่สม่ำเสมอ ร่างกายอ่อนแอ ไม่มีเรี่ยวแรงจะทำงานเก็บน้ำค้าง ส่วน เถาจ้งเหวินเพื่อให้ร่างกายของหญิงสาวเหล่านี้สะอาดบริสุทธิ์จึงไม่อนุญาต ให้พวกนางกินเนื้อและธัญพืชอื่นๆ ในแต่ละวันอนุญาตให้พวกนาง กินเพียงผักเล็กน้อยเท่านั้น

นางกำนัลหลายคนถูกทรมานจนตาย หยางจิ้นอิงและคนอื่นๆ เห็น นางกำนัลก่อนหน้านี้ถูกห้ามออกไปที่ละคนก็รู้สึกหวาดหวั่นกังวล รู้ดีว่า หากเป็นเช่นนั้นต่อไปช้าเรื่พวกนางต้องตายแน่จึงเลือกหนทางอันตราย หมายจะปลงพระชนม์ฮ่องเต้ เมื่อเป็นเช่นนั้นย่อมไม่มีใครบังคับให้พวกนาง เก็บน้ำค้างและปรุงโอสถทิพย์อีก

ภายใต้การปลุกเร้าของหยางจินอิง นางกำนัลที่เหลือสิบห้าคน ต่างรวบรวมความกล้าเดินเข้าไปหาช่องใต้หลังม่านเตียง พวกนางป็น ขึ้นเตียง บ้างกอดมือของฮ่องเต้ บ้างกอดไหล่ของฮ่องเต้ไว้ หยางจินอิง มัดปมเชือกและคล้องเข้ากับพระศอกของฮ่องเต้ หยางจินอิงบอกว่าไม่กลัว แต่ตอนลงมือร่างกายยังคงสั่นเทา พอนางคล้องเชือกแล้ว นางกำนัล บนพื้นสองคนไม่กล้ามองให้ละอายก็จับเชือกและออกแรงดึงทันที

นางกำนัลเหล่านี้นั่งลงมือด้วยความวู่วามชั่วขณะ ทั้งมิได้วางแผนและ ขาดประสบการณ์ นางกำนัลที่ดึงเชือกไม่ได้ออกแรงไปในทิศทางเดียวกัน ส่วนหยางจินอิงเมื่อครู่เพราะความประมาททำให้ผูกเชือกเป็นเงื่อนตาย ฮ่องเต้ไม่ได้ถูกรัดพระศอกจนตาย แต่กลับสะดุ้งตื่นด้วยความตกใจ เหล่านางกำนัลหวาดหวั่นยิ่งกว่าเดิม เวลานี้เองเชือกติดชะงักตรงเงื่อนตาย ทำอย่างไรก็ไม่อาจดึงให้แน่นขึ้นได้ เหล่านางกำนัลตกใจจนทำอะไรไม่ถูก ได้แต่ดิ้นป็นประดักกับป็นยึดมวยผมบนศีรษะออกมา แทะไปบนพระวรกาย ของฮ่องเต้เปะปะโดยไม่กล้ามอง

ทว่าการโจมตีของพวกนางไม่มีแบบแผน ไม่มีครั้งใดที่จู่โจมถูก จุดสำคัญ นางกำนัลจางจินเหลียนเห็นว่าฮ่องเต้ฆ่าอย่างไรก็ไม่ตาย ใจคิดว่าหรือนี่ก็คือมังกรแท้ที่ได้รับการปกป้องคุ้มครอง นางลนลาน ขาดสติ ไม่กล้าจ้องใบหน้าฮ่องเต้อีก ล้มลุกคลุกคลานลงจากเตียง และ วิ่งโซซัดโซเซออกไปข้างนอก

หยางจินอิงร้องเรียกจางจินเหลียนอยู่ข้างหลังหลายครั้ง จางจินเหลียน ล้วนไม่หันกลับมา วิ่งหนีไปอย่างคลุ้มคลั่ง นางกำนัลมาทั้งหมด สิบหกคน ต่อให้หายไประยะหนึ่งคน ในด้านกำลังก็ยังเป็นฝ่ายได้เปรียบโดย ล้นเชิง ทว่าการจากไปของจางจินเหลียนกลับเหมือนค้อนที่ทุบลงมา

อย่างแรง การร่วมมือของเหล่านางกำนัลที่เดิมทีก็ไม่เหนียวแน่นอยู่แล้ว พังทลายลงทันที นางกำนัลสองคนที่ตั้งเชือกตัวสั้นไม่หยุด จู่ๆ ก็แข่งขาอ่อน ล้มทรุดลงบนพื้น บ่วงเชือกคลายออกทันใด

หยางจินอิงตวาดสั่งให้พวกนางออกแรงต่อไป ทว่าครั้งนี้ไม่ว่า หยางจินอิงจะด่าว่าอย่างไร เหล่านางกำนัลก็ยืนไม่ขึ้นแล้ว หยางจินอิง รับเชือกมาพยายามจะสังหารฮ่องแต่ต่อ แต่มือของนางก็สั้นไม่หยุด เช่นเดียวกัน ออกแรงไม่ได้แม้แต่บ่อย

เวลานี้เองเสียงตะโกนอย่างลนลานของผู้ดูแลลอยมาจากข้างนอก ระหว่างนั้นยังมีเสียงตะโกนว่า "ช่วยเหลือฝ่าบาท!" กับเสียงเรียก "ฮองเฮา" ปะปนมาด้วย ร่างกายของหยางจินอิงสั่นสะท้านอย่างรุนแรง ทรุดนั่งลง กับพื้น เชือกในมือห้อยตกลงตรงขอบเตียงอย่างช่วยไม่ได้

ความคิดแรกในใจของหยางจินอิงคือจบกัน นางไม่รอดแล้ว

องค์รักษ์สี่แพร่ที่ปฏิบัติหน้าที่อยู่หน้าประตูวังได้ยินชั้นที่માແຈ້ชาวแล้วตกใจไม่เบา เร่งรุดไปจนสกุลสู่ตลอดทาง เขาเคาะประตูห้อง ของลู่เหิงกลางดึก ลู่เหิงได้ยินว่ามีคนจะลอบปลงพระชนม์ฮ่องแต่ สีหน้า เปลี่ยนไปทันใด คคว้าดาบออกจากห้องไปโดยไม่พูดพรั่นทำเพลง

เขาเร่งเข้าวังอย่างรวดเร็วที่สุด ยามนี้พระราชฐานชั้นในมืดสนิท บรรยากาศเต็มไปด้วยความปั่นป่วนไม่สงบ ลู่เหิงก้าวฉับๆ เข้าไปในวังอีกคุณ วังอีกคุณมีคนยืนอยู่เนืองแน่นไปหมด ลู่เหิงกวาดตามองคร่าวๆ เห็นคนของ ฟางฮองเฮาจำนวนมาก

จากคำบอกเล่าของผู้ที่เห็นเหตุการณ์ นางกำนัลหยางจินอิงและ นางกำนัลคนอื่นๆ อีกสิบห้าคนหมายจะปลงพระชนม์ฝ่าบาท ตอนลงมือ

เนื่องจากผูกเป็นเงื่อนตายจึงกระทำไม่สำเร็จ ผู้สมรู้ร่วมคิด จางจินเหลียนเห็นการลอบสังหารล้มเหลวจึงวิ่งไปหาฟางฮองเฮาเพื่อ แจ้งเรื่อง ฟางฮองเฮารุดมาวิ่งอ้อนด้วยความตระหนก ช่วยชีวิตฮองเต๋ ที่หายใจแผ่วเบาเอาไว้ได้

ลู่เหิงก้าวเข้ามาในตำหนักด้วยสีหน้าเคร่งเครียด ในตำหนักมีคน ยืนอยู่มากมาย วุ่นวายโกลาหล เชือกบนคอของฮองเต๋ถูกแก้ออกมาแล้ว ยามนี้ฮองเต๋นอนไม่ได้สติอยู่บนเตียง ฟางฮองเฮายืนหลังน้ำตาอยู่ ด้านข้าง ทุกคนเห็นลู่เหิงเข้ามาต่างเปิดทางให้เขาโดยไม่ต้องให้บอก "ได้เ้าลู่"

ลู่เหิงมิได้สนใจฟางฮองเฮา จางจั่ว และคนอื่นๆ เพียงรีบก้าวยวๆ ไปยังเตียงบรรทม เขาคุกเข่าข้างหนึ่งลงบนแท่นวางเท้า พิจารณาสีหน้า ของฮองเต๋โดยละเอียด จากนั้นก็จับชีพจรของฮองเต๋ เคราะห์ดีที่นางกำนัล เหล่านั้นกระทำการไม่สำเร็จ ฮองเต๋ยังมีชีวิตอยู่

หลังจากนั้นลู่เหิงถึงได้มีแก๊ใจไปตรวจสอปรอ่ยรอยอื่นๆ รอยวัด บนคอของฮองเต๋เป็นสีแดง นี่เป็นรอยใหม่ บนร่างกายมีแผลถูกแทง บาดแผลเล็กตื้นสะเปะสะปะไว้ระเบียบแบบแผน น่าจะถูกของจำพวก ปืนปักผมแทง สอดคล้องกับลักษณะเฉพาะของนางกำนัล บนมือและไหล่ ล้วนมีรอยนิ้วมือ ดูจากขนาดและความเข้มจางเป็นของคนละคนกัน สอดคล้องกับที่บอกว่าหลายคนร่วมกันก่อคดี

จากเบาะแสในตอนนี้เป็นคดีที่นางกำนัลหลายคนชั่วร้ายล้ำเทียมฟ้า ร่วมกันปลงพระชนม์ล่วงเกินเบื้องสูงจริงๆ หาใช่ฮองเฮา จางจั่ว และคนอื่นๆ ยกนางกำนัลมาเป็นข้ออ้างก่อความวุ่นวาย

ลู่เหิงลอบระบายลมหายใจเงียบๆ ฟางฮองเฮารุดมาถึงเป็นคนแรก

สถานการณ์ในตอนนั้นมีเพียงฟางสองเฮาเท่านั้นที่รู้ แต่ก็ไม่อาจตัดความเป็นไปได้ที่โจรร้องให้จับใจ* แต่ฟางสองเฮาไม่มีพระโอรส หากฮ่องเต้สวรรคตฟางสองเฮาย่อมไม่ได้รับผลประโยชน์ใดๆ ลู่เหิงคิดหาสาเหตุที่อีกฝ่ายทำเช่นนั้นไม่ออก จึงตัดฟางสองเฮาออกจากการเป็นผู้ต้องสงสัยชั่วคราว

ลู่เหิงลุกขึ้นจากข้างเตียง ถามว่า "หมอลหวงเล่า"

จางจั่วตอบ "สองเฮาทรงตามหมอลหวงแล้ว ตอนนี้นำลี้จู่มาวังอีกคนขอรับ"

ลู่เหิงขมวดคิ้วเล็กน้อย ฟางสองเฮารุดมาถึงสถานที่เกิดเหตุเป็นคนแรก หนึ่งชั่วยามให้หลังลู่เหิงจึงมาถึง หลังจากช่วยเหลือฮ่องเต้ไว้ได้ ฟางสองเฮากลับไม่รับตามหมอลหวงมาตรวจดูอาการของฮ่องเต้ ในช่วงเวลาหนึ่งชั่วยามนี้นางมัวทำอะไรอยู่

ลู่เหิงเอ่ยถามด้วยสีหน้าปกติ "คนร้ายที่ปองร้ายฝ่าบาทเล่า"

ฟางสองเฮาวี้งออกมาจากวังคนหนึ่งกลางดึก ยังไม่ทันได้มัดแป้งเขียนคิ้ว เส้นผมเพียงเกล้ามวยอย่างง่าย ๆ ใบหน้ามีริ้วรอยและบวมเล็กน้อย สภาพไม่น่าดูนัก นางบิดผ้าเช็ดหน้าตอบว่า "ถูกข้าคุมตัวเอาไว้แล้ว"

ลู่เหิงผงกศีรษะ "คืนนี้เคราะห์ดีที่ได้สองเฮาทรงช่วยชีวิตฝ่าบาทไว้ การคุ้มกันฝ่าบาทเป็นหน้าที่ขององครักษ์เสื้อแพร มิกล้ารบกวนสองเฮา คนร้ายพวกนั้นอยู่ที่ใด"

ฟางสองเฮากำผ้าเช็ดหน้าแน่น กดปลายนิ้วมือพลางพูด "บ่าวไพร่ชั้นต่ำพวกนี้ตายไปไม่น่าเสียดาย ถูกข้าลงโทษประหารชีวิตแล้ว"

ลู่เหิงหรีดตาลงเล็กน้อยแทบสังเกตไม่เห็น สีหน้าลึกล้ำยิ่งกว่าเดิม

* โจรร้องให้จับใจ หมายถึงผู้เป็นโจร แต่กลับร้องให้คนอื่นช่วยจับใจ เปรียบเปรยถึงคนชั่วที่จงใจสร้างความสับสนวุ่นวายเพื่อหนีเอาตัวรอด

นางกำนัลเหล่านั้นตายหมดแล้ว?

เหตุใดฟางฮองเฮาจึงรีบร้อนลงโทษคนร้ายถึงเพียงนี้

ลู่เหิงไม่ได้ถามต่อ สิ่งการผู้ได้บังคับบัญชาให้รักษาความปลอดภัย ด้วยท่าทีสงบ ถือโอกาสนี้ควบคุมวังอีคุนไว้ด้วย เบียดฟางฮองเฮาออกไป อย่างแนบเนียน เปลี่ยนคนข้างกายของฮองเต้ให้เป็นองครักษ์เสื้อแพร ทั้งหมด ไม่นานองครักษ์เสื้อแพรก็พาหมอลหวงรอดมาถึง หมอลหวงเห็น สถานการณ์เช่นนี้แล้วตกใจไม่เบาทีเดียว เขาผืนตั้งสติจับชีพจรให้ฮองเต้ จากนั้นก็ตรวจดูบาดแผลบนคอ

ลู่เหิงยืนอยู่ด้านข้างตลอดเวลาเห็นดังนั้นก็ถามว่า "หมอลหวง พระอาการของฝ่าบาททรงเป็นอย่างไรบ้าง"

"สวรรคคัมครอง พระวรกายไม่เป็นอะไรมาก" หมอลหวงลุกขึ้นเอ่ย อย่างระมัดระวัง "แต่ฝ่าบาทตกพระทัยมากเกินไปจนหมดสติ รายละเอียด เป็นอย่างไรยังคงต้องรอให้ฝ่าบาททรงฟื้นขึ้นมาก่อนค่อยตรวจชีพจร อีกครั้ง"

ลู่เหิงวางใจ ฮองเต้ไม่ได้ถูกพิษก็ดีแล้ว แคสลับสโลไม่เป็นไร เขาจะ ฝ่าวู่ตรงนี้ด้วยตนเอง ดูซิว่าผู้ใดจะก่อเรื่องได้อีก

ห้องฟ้าสว่าง ประตูเมืองเพิ่งจะเปิดออก ชาวอันน่าตกใจชาวหนึ่งก็ แพร่สะพัดไปทั่วจวนขุนนางใหญ่ต่างๆ ซยาเหวินจินทราบข่าวแล้วตกใจ จนทำถ้วยชาในมือตกลงบนพื้น "อะไรนะ! ฝ่าบาททรงถูกคนในวังลอบ ปลงพระชนม์?"

"ขอรับ" ผู้มารายงานสีหน้าตื่นตระหนกเช่นกัน "เหตุการณ์เกิดขึ้น ตอนครึ่งคืนแรกของเมื่อคืน ครึ่งคืนหลังประตูวังปิดสนิทห้ามเข้าออก

เรื่องราวต่อจากนั้นจึงถ่ายทอดออกมาไม่ได้ขอรับ"

ชยาเหวินจินนิ่งงันเป็นไก่ไม้* ตะลึงอยู่พักใหญ่กว่าจะได้สติรับถาม
"ตอนนี้ใครเฝ้าอยู่เบื้องพระพักตร์ฝ่าบาท"

"องครักษ์เสื้อแพรขอรับ" ผู้มารายงานตอบ "เมื่อคืนหลังจากเกิดเรื่อง
ฟางฮองเฮารุดมาเป็นคนแรก หลังจากนั้นรองผู้บัญชาการสูงสุดลูกก็
นำกำลังเข้าวัง ตอนนี้ช่องทางเข้าออกวังอื่นคุณทั้งหมดอยู่ในความดูแลของ
องครักษ์เสื้อแพร เรื่องอื่นๆ ข้าพทราบน้อยแล้วขอรับ"

ชยาเหวินจินเปลี่ยนเสื้อผ้าและเข้าวังอย่างรีบเร่ง ระหว่างทางเจอ
ขุนนางที่รีบร้อนออกจากจวนมาเช่นเดียวกับเขา ขุนนางในสภาขุนนาง
และหกกรมต่างมารวมตัวกันในวัง กอดันอยู่หลายหนก็ยังไม่ได้พบฮ่องเต้

องครักษ์เสื้อแพรไม่ฟังเหตุผลใดทั้งนั้น บารมีของราชเลขาธิการ
อย่างชยาเหวินจินยามนี้ไร้ประโยชน์โดยสิ้นเชิง เขาได้แต่เฝ้ารออยู่ในวัง
โดยมิอาจทำอะไร เงามองนาฬิกาแดดเปลี่ยนจากสั้นเป็นยาว ขณะที่
ชยาเหวินจินกำลังจะทนความหิวกระหายไม่ไหวนั่นเองในที่สุดชั้นที่ก็ออกมา
และนำรับสั่งออกมาด้วย "ฝ่าบาททรงพินแล้ว เชิญได้ทำราชเลขาธิการ
ตามผู้น้อยมาเถิด"

ฮ่องเต้โชคดีไม่ถูกรัดคอจนตาย แต่ก็หมดสติไปนานมาก ลำคอของ
ฮ่องเต้เจ็บปวดเหมือนถูกเพลิงแผดเผา ร่างกายระบมไปทุกจุด ถึงขั้น
ฝันว่ามีคนกำลังจะฆ่าพระองค์ ฮ่องเต้สะดุ้งตื่นจากฝันร้ายด้วยความ
หวาดผวา หอบหายใจอย่างรุนแรง แยกความฝันกับความจริงไม่ออก
เวลานี้เองเสียงฝีเท้ามั่นคงทรงพลังดังขึ้นข้างกาย มีคนคุกเข่าข้างหนึ่ง

* นิ่งงันเป็นไก่ไม้ เป็นสำนวน หมายถึงอาการเหม่อล้างด้วยความตกตะลึงหรือตื่นตระหนกจนแข็งที่อวากับ
ไม้สลักรูปไก่

หน้าเตี้ยง น้ำเสียงสุ่มหนักแน่น "ฝ่าบาท กระหม่อมมาคู้มกันล่าช้า
โจรร้ายถูกประหารแล้ว วังอีกนวงกำลังขององค์รัชเสื่อแพร่ไว้ทั้งใน
และนอก ฝ่าบาททรงพระทัยได้ กระหม่อมจะไม่ปล่อยให้ผู้ต้องสงสัย
คนใดเข้ามาใกล้พระองค์โดยเด็ดขาด"

ฮ่องเต้จำได้ว่าเป็นเสียงของลู่เหิง เหมือนเช่นในทะเลเพลิงครั้งก่อน
เขาจะปรากฏตัวข้างกายฮ่องเต้ในช่วงเวลาที่อันตรายที่สุดเสมอ เป็นคนที่
แข็งแกร่งและพึ่งพาได้ จิตใจของฮ่องเต้ค่อยๆ สงบลง ภาพเบื้องหน้าฉายชัด
อีกครั้ง มองเห็นนอกรม่านมืองครักษ์เสื่อแพรยืนอยู่มากมาย แขนเสื้อ
ของนางข้าหลวงและขันที่ถูกผูกขึ้นมาเผยให้เห็นแขนทั้งท่อน นางข้าหลวง
ยกน้ำสะอาดเข้ามา หลังจากทดสอบพิชต์หน้าทุกคนแล้วจึงได้รับอนุญาต
ให้ยกเข้ามาให้ฮ่องเต้

ทุกอย่างดำเนินไปตามขั้นตอนเป็นระเบียบเรียบร้อย ปลอดภัย
ที่ได้รับความตระหนักของฮ่องเต้ได้ดีเป็นอย่างยิ่ง ฮ่องเต้มองเห็นสีแดงสด
ในตำหนัก เริ่มจะเข้าใจแล้วว่าเหตุใดฮ่องเต้จึงให้องค์รัชเสื่อแพร
จับคู่กับเสื้อผ้าที่มีสีสันฉูดฉาดถึงเพียงนี้

ดังเช่นตอนนั้นมองปราดเดียวก็สามารถแยกพวกเขาที่สวมชุด
เพียววี่อันหรูหราออกจากกลุ่มคนได้ ผู้ฝึกยุทธ์ที่สูงใหญ่องอาจและผ่าน
การคัดเลือกมาเป็นอย่างดีเหล่านี้เฝ้าอยู่ตามจุดต่างๆ คอยลาดตระเวน
และตรวจตราอย่างคล่องแคล่ว

นี่คือองครักษ์ของฮ่องเต้ แค่เห็นก็ทำให้คนรู้สึกปลอดภัยเป็นทวีคูณ
โดยเฉพาะเงาร่างที่ยืนอยู่ข้างเตี้ยงฮ่องเต้สายนั้น สูงโปร่งโดดเด่น แข็งแกร่ง
ไม่มีสิ่งใดโค่นล้มได้ เฝ้าพิทักษ์อยู่ข้างกายฮ่องเต้ประหนึ่งโคหิมิงไซว*

* โคหิมิงไซว เป็นสัตว์เทพชนิดหนึ่งในตำนานของจีน ลักษณะคล้ายพยัคฆ์แต่มีเก้าหัว ใบหน้าเหมือนมนุษย์
เป็นสัตว์เฝ้าประตูของแดนสวรรค์

ราวกับสามารถตระหนักถึงภัยอันตรายทั้งหมดในได้หล้าได้ลวงหน้า ทั้ง
วรยุทธ์และไหวพริบปฏิภาณล้วนเป็นเลิศ

ฮ่องเต้เพิ่งผ่านประสบการณ์ถูกลอบสังหารในบ้านของตนเอง
จนกระทั่งได้เห็นลู่เหิง ในที่สุดจึงมั่นใจว่าตนปลอดภัยแล้ว

ฮ่องเต้ดื่มน้ำและโอสถแล้ว สติก็ฟื้นฟูกลับมาเล็กน้อย ชั้นที่รายงาน
ว่าได้ทำทั้งหลายในสภาขุนนางเฝ้ารออยู่ในวังเจียนชิ่งมาโดยตลอด
ฮ่องเต้ฝันทำตัวให้กระปรี้กระเปร่าและเรียกตัวชยาเหวินจินเข้าเฝ้า

ด้วยอาการของฮ่องเต้ในตอนนี้อย่อมไม่อาจสั่งงานได้อยู่แล้ว ที่ตาม
ชยาเหวินจินมาพบมีพันตองการแสดงให้เห็นว่าตนไม่เป็นอะไร เป็นการ
ปลอมประโลมเหล่าขุนนางข้างนอกที่กำลังกระวนกระวาย

ฮ่องเต้พบชยาเหวินจินเสร็จแล้วก็รู้สึกเหน็ดเหนื่อยอย่างรวดเร็ว
ทว่าแม้จะถูกความเหนื่อยล้าเคี่ยวกรำ แต่กลับนอนไม่หลับ ฟานอ่อง
จะฆ่าพระองค์ ลัทธิบัวขาวจะฆ่าพระองค์ พวกนั้นฮ่องเต้ลี้วนรับได้
แต่เมื่อนางกำนันจะฆ่าพระองค์ พระองค์จะป้องกันอย่างไร

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นครั้งนี้สร้างความสะเทือนใจแต่ฮ่องเต้ยิ่งกว่า
การถูกคนที่ใกล้ชิดที่สุดทรยศเสียด้วยซ้ำ บัดนี้แม้แต่นางกำนันที่ต่ำต้อย
ที่สุดยังคิดจะรัดคอฆ่าฮ่องเต้ให้ตาย เช่นนั้นพระองค์ยังจะเชื่อใจใคร
ได้อีก ฮ่องเต้ทั้งตระหนกและหวาดหวั่นสลับกันไปมา เบิกตากาดเดาไป
ต่างๆ นานา ทั้งทรมานผู้อื่นและทรมานตนเอง จนกระทั่งฟ้ามืด ในที่สุด
ฮ่องเต้จึงทนความเหนื่อยล้าไม่ไหวผล็อยหลับไปทั้งที่ร่างกายยังเกร็งเครียด

ลู่เหิงเฝ้าอยู่ข้างกายฮ่องเต้ตลอดเวลา รอจนฮ่องเต้หลับสนิทเขาจึง
ถอยออกไปเงียบๆ ชายหนุ่มเดินออกจากตำหนักบรรทมด้วยสีหน้า
เย็นชาหนักอึ้ง

ลู่อึงดูออกว่าฮ่องเต้มีปมในใจ อีกฝ่ายหาได้สงสัยลู่อึงไม่ แต่ความรู้สึกปลอดภัยที่ฮ่องเต้มีต่อโลกภายนอกทั้งหลายลงโดยสิ้นเชิง หากขุนนางหมายจะลอบปลงพระชนม์ ประหารชีวิตแก้ชั่วโคตรหรือ แม้แต่สืบชั่วโคตรก็ยังได้ ทว่าวังหลวงนั้นขาดนางกำนัลชั้นที่มีได้ หากนางกำนัลมีใจลอบปลงพระชนม์ฮ่องเต้จะป้องกันได้อย่างไร

ถอยไปอีกก้าวหนึ่ง แม้แต่นางกำนัลซึ่งเป็นชนชั้นระดับล่างในวังยังฆ่าฮ่องเต้ได้ เช่นนั้นนางข้าหลวง ชั้นที่ สนมชายาฮ่องเต้ยังจะไว้วางใจใครได้อีกเล่า

ลู่อึงถอนหายใจอย่างไร้สุขเสียง การช่วยเหลือฮ่องเต้จากอันตรายเป็นเรื่องง่าย เรื่องราวต่อจากนี้ต่างหากที่ยากลำบาก สถานการณ์ของฮ่องเต้ตอนนี้คือร่างกายรักษาง่าย จิตใจเยี้ยวยายาก หากฮ่องเต้ไม่อาจก้าวออกจากเงามืดนี้ได้ ต่อไปยังจะปกครองแผ่นดินได้อย่างไร

ฮ่องเต้เพิ่งจะบรรทมไป คนทั้งในนอกต่างไม่กล้าคุยกันเสียงดัง กัวเทาดูตามหลังลู่อึง พูดเสียงค่อย "ได้เท่า ฮองเฮาทรงพาตัวเจาตวนเพยกับองค์หญิงใหญ่ไปแล้วขอรับ"

หลังจากฮ่องเต้ถูกทำร้าย องค์รักษ์เสื้อแพรเข้าควบคุมวังอีกคุณอย่างฉับไว แต่อย่างไรเสียอีกฝ่ายก็คือฮองเฮา ทั้งยังเป็นผู้มีความดีความชอบ รุดมาช่วยเหลือฮ่องเต้เป็นคนแรก ฟางฮองเฮาพาตัวเจาตวนเพยไปโดยอ้างว่าจะ 'สอบสวน' องค์รักษ์เสื้อแพรยอมไม่อาจขวางได้

ลู่อึงได้ยินคำพูดของกัวเทาแล้วลอบย่นคิ้ว ก่อนหน้านี้นตอนที่ฟางฮองเฮาประหารชีวิตพวกหยางจินอิงเขาก็รู้สึกไม่ชอบมาพากลแล้ว นางกำนัลทั้งสิบหกคนที่เกี่ยวข้อง ซึ่งรวมถึงจางจินเหลียนที่ไปแจ้งข่าว ไม่มีใครรอดชีวิต ถูกปิดปากตั้งแต่ก่อนที่องค์รักษ์เสื้อแพรจะมาถึง ตอนนี้

ฟางฮองเฮายังพาตัวเจาตวนเพยไปอีก

ลู่อิงเป็นขุนนางนอก วันนี้ความคิดจิตใจทั้งหมดของเขาล้วนอยู่ที่
ฮ่องเต้จึงไม่ทันใส่ใจเจ้านายตัวจริงของวังอีก...เจาตวนเพย ลู่อิงยังมีได้
ซักถาม แต่จากประสบการณ์ในการทำดีของเขา บุคคลที่เป็นไปไม่ได้
มากที่สุดที่จะเป็นผู้บงการเบื้องหลังของเหตุการณ์ครั้งนี้ก็คือเจาตวนเพย

เจาตวนเพยทั้งอ่อนเยาว์และเป็นทีโปรดปราน มีพระธิดาองค์หนึ่ง
บิดาเป็นเจ้าเมืองในมณฑลฝูเจี้ยน นางจะปลงพระชนม์ฮ่องเต้ไปเพื่อ
อันใด อีกทั้งยังลงมือในวังของนางเอง ต่อให้ังก็ไม่มีใครไปถึงขั้นนี้

ฟางฮองเฮาทรงคิดจะทำสิ่งใด

ปมในใจของฮ่องเต้ยังไม่ทันคลี่คลาย ฝ่ายในก็ก่อเรื่องอีกแล้ว ลู่อิง
ไม่ได้นอนมาหนึ่งวันหนึ่งคืน ยามนี้จุดไต้หยางรู้สึกเจ็บจี๊ดๆ ก้าวเทาเองก็
รู้สึกว่่าเรื่องนี้รับมือยากยิ่งนัก เหย่ตามเบาๆ "ได้ทำ รอฝ่าบาทตื่นบรรทม
เมื่อใดจะต้องถามถึงต้นสายปลายเหตุของการกบฏครั้งนี้เป็นแน่ นางกำนัล
ที่เป็นผู้ก่อเหตุถูกระหารชีวิตแล้ว พวกเราจะสืบอย่างไรเล่าขอรับ"

ลู่อิงก็อยากรู้เหมือนกันว่าเขาจะสืบอย่างไรดี ผู้อื่นสามารถคาดคั้น
ลงทัณฑ์ ช่มชู้หลอกล่อด้วยผลประโยชน์ได้ ทว่าตอนนี้อีกฝ่ายคือฮองเฮา
ลู่อิงจะทำอย่างไรได้

ทุกคนเฝ้ารอให้ลู่อิงตัดสินใจตาปริบๆ แม้สถานการณ์จะเข้าสู่ทางตัน
แล้ว แต่ได้ทำของพวกเขาก็ต้องมีหนทางแน่นอน ลู่อิงปวดหัวยิ่งกว่าเดิม
ขณะกำลังจะเลือกใช้กลยุทธ์ถ่วงเวลา ดวงตาพลันสอดประกายวูบ นึกถึง
คนผู้หนึ่งขึ้นมาได้

ดูเหมือนเขาจะมีหนทางแล้ว

106

วันที่สี่สิบแปดเดือนหนึ่ง มรสุมเรื่องคนร้ายชาวตองอูยังไม่หายไปเสียทีเดียว ในสายลมยังเจือกลิ่นอายอันตรายอย่างบอกไม่ถูก หวังเหียนซิงจัดการบัญชีในอดีตเสร็จเรียบร้อยแล้ว ตั้งใจว่ารอให้ประตูเมืองเปิดโดยสมบูรณ์ ก็จะเดินทางออกจากรนครหลวง ช่วงสองสามวันสุดท้ายนางไม่ยอมให้เกิดเรื่องวุ่นวาย พอฟ้ามีดจึงสั่งให้คนปิดประตู เตรียมตัวเข้านอน

ทว่าวันนี้ประตูกุหาสนปิดลงได้ไม่นานกลับมีคนมาเคาะประตูข้างหวังเหียนซิงกำลังคลาญมวยฉม สาวใช้ก็ขอยเท้าวิ่งเข้ามา เหยยอย่างร้อนรน "ฮูหยิน ใต้เท้าลู่มาเจ้าค่ะ"

มือของหวังเหียนซิงที่กำลังดึงปิ่นมุกออกจะงัก มองไปนอกหน้าต่าง "เวลานี้นะหรือ"

"เจ้าค่ะ"

หวังเหียนซิงรู้ว่าลู่เหิงมิใช่คนที่ทำอะไรอย่างไร้จุดหมาย ต่อให้

เขาจะเล่นลูกไม้ก็ไม่เลือกโจมตีนางกะทันหันหันยามดึกเป็นแน่ นางรู้สึกได้ว่าบางทีอาจมีเรื่องบางอย่างเกิดขึ้นจึงสั่งให้สาวใช้ไปเปิดประตูทันที ขณะเดียวกันตนเองก็แต่งตัวใหม่

หวังเหียนซิงยังกล้าผมไม่เรียบร้อยดี ประตูห้องก็ถูกเคาะเสียแล้ว หญิงสาววางปืน เอ่ยถามเสียงขุ่นอยู่บ้าง "บอกแล้วมิใช่หรือว่าให้เขาไปรอที่ห้องโถงกลาง"

"ไม่ทันแล้ว" ลู่เหิงผลึกประตูเข้ามา เขาสวมเสื้อคลุมตัวใหญ่สีดำ หยุดอยู่หน้าประตู จ้องมองนางพลางพูด "ข้ามีเรื่องบางอย่างต้องคุยกับเจ้าเป็นการส่วนตัว"

หวังเหียนซิงหันกลับไปมองเขา จากนั้นมองสาวใช้สุดท้ายก็โบกมือเบาๆ "พวกเจ้าออกไปก่อนเถอะ"

เหล่าสาวใช้ถอยออกไปตามลำดับ เผยซุ่ยอยู่ในกลุ่มคนเหล่านี้ด้วย รู้สึกลังเลอยู่บ้างที่ต้องปล่อยให้หวังเหียนซิงอยู่ร่วมห้องกับลู่เหิงตามลำพัง ทว่าหลังจากมองดูหวังเหียนซิงแล้ว สุดท้ายนางยังคงปิดประตูตามคำสั่งของอีกฝ่าย รอจนคนจากไปหมดแล้วหวังเหียนซิงก็ลุกจากโต๊ะเครื่องแป้งถามเขา "ได้เข้าลู่มีอะไรจะพูดหรือ"

ลู่เหิงถอนหายใจหนึ่งที เดินผ่านฉากกั้นสูงจรดเพดานมาหยุดตรงหน้านาง "ข้ายังคิดว่าเจ้าไม่ยินดีพบข้าแล้วเสียอีก"

"หากท่านยังจะสนใจไปเรื่องอื่น ข้าจะไล่ท่านออกไปจริงๆ แล้ว"

ลู่เหิงเดินไปข้างกายนาง โอบไหล่นางและกดให้นั่งลงหน้าโต๊ะเครื่องแป้งดั้งเดิม "สาวผมต่อเถอะ ระหว่างรอข้าจะพูดไปด้วย"

ไม่พบกันนานมาถึงก็ตะแคงเนื้อต้องตัวทันที เดิมทีหวังเหียนซิงอยากจะผลักเขาออก แต่ไม่รู้เป็นเพราะเงาสะทอนจากคันท่อนหรือไม่

เขาในคั่นช่องจึงดูฝ่ายผมลงมาก หวังเหียนซิงสังเกตเห็นว่าใต้ชุดคลุมกันลมของเขาเป็นชุดเพยอวี่ ถ่านไฟในห้องจุดไว้มากมายเพียงนี้ เขากลับไม่มีที่ท่าว่าจะถอดเสื้อคลุมหรือปลดดาบชีวิตขุนออกเลย สุดท้ายหญิงสาวจึงไม่สะดวกใจจะลงมือ เอ่ยถาม "ท่านเพิ่งออกมาจากวังหรือ"

ลู่อิงถอนใจเบาๆ เผยสีหน้าเหนื่อยล้าออกมาอย่างหาได้ยาก "ใช่" หวังเหียนซิงใช้ปืนยึดเส้นผมไว้ ชำเลืองมองเขาจากคั่นช่องหนึ่งๆ "เกิดอะไรขึ้นหรือ"

"ฮ่องเต้ถูกลอบทำร้าย เพิ่งจะช่วยเอาไว้ได้"

หวังเหียนซิงมือสั่นอย่างรุนแรง เกือบทำปิ่นร่วงตกพื้น ลู่อิงรีบป้อนน้ำไว้ ประคองมือนางแล้วเสียบปิ่นลงบนมวยผม "ไม่ต้องกังวล พระวรกายของฮ่องเต้ไม่เป็นอะไรแล้ว"

เพียงแต่จิตใจนั้นสาหัสดังเดียว

หวังเหียนซิงตกใจจนร่างกายเย็นเฉียบไปหมด มือก็เย็นเป็นน้ำแข็งโดยไม่รู้ตัว นางก็ว่าอยู่แล้วเชียว วันนี้ท้องถนนไม่ค่อยปกตินักที่แท้ในวังเกิดเรื่องใหญ่ถึงเพียงนี้

นางออกสั่นขวัญผวาจนไม่ทันสังเกตการกระทำของลู่อิงในยามนี้ที่ใกล้ชิดกับนางจนเกินไป หญิงสาวตั้งสติพลางถาม "คนร้ายคือพวกวอไค่วหรือ"

"มิใช่" ช่วงขณะนั้นลู่อิงเองก็รู้สึกยากจะอธิบายเรื่องเหลวไหลนี้ได้เช่นกัน "ไม่อาจเรียกว่าคนร้ายได้ด้วยซ้ำ แต่เป็นนางกำนัลในวังของเจาตวนเพย"

หลายวันมานี้ลู่อิงแก้แค้นพวกวอไค่วที่ทำลายงานแต่งงานของเขาอย่างบ้าคลั่ง แม้คนพวกนั้นจะนับว่าช่วยเขาครั้งใหญ่โดยบังเอิญ แต่ลู่อิงไม่สนใจเขามีโทษถึงอย่างไรก็ต้องมีที่ระบายนางวอไค่วส่วนใหญ่

ลั้วนไปซุ่มโจมตี่ในงานแต่งงาน พรรคพวกที่เหลือในเมืองเดิมที่ก็มีไม่มาก
หลายวันนี้ภายใต้การล้อมสกัดขององค์กรกั๋เสื่อแพรจึงกวาดล้างไป
หมดสิ้นแล้ว

กระนั้นคิดไม่ถึงว่าวิกฤตจะมีได้มาจากแคว้นศัตรู แต่มาจาก
คนภายในของตนเอง เรื่องที่นักรบเดนตายวอไควที่โหดเหี้ยมไร้ความ
เป็นมนุษย์ยุดส่าห์เตรียมการมาหลายปียังทำไมสำเร็จกลับเกือบจะสำเร็จ
ลุล่วงเพราะนางกำนัลแค่ไม่กี่คน

หวังเหยียนซิงได้ยินคำพูดนี้แล้วสีหน้างุนงงยิ่งกว่าเดิม นางยังสงสัย
ว่าตนเองฟังไม่เข้าใจใช่ไหม "นางกำนัล?"

"ใช่" ลู่เหิงพยักหน้า ยืนยันว่านางไม่ได้ฟังผิด "เป็นนางกำนัล
มีทั้งหมดสิบหกคน ผู้นำชื่อว่าหยางจินอิง เมื่อตอนกลางวันข้าดูบันทึก
การเข้าวังของพวกนางแล้วยังไม่พบความเป็นไปได้ในการสมคบกับข้าศึก
ชั่วคราว"

หวังเหยียนซิงฟังจบด้วยความตกตะลึง นางโตมาจนป่านนี้หนังสือ
ประวัติศาสตร์อ่านมาไม่น้อย นี่เป็นครั้งแรกที่ได้ยินเรื่องที่เหลวไหลถึงเพียงนี้
นางคิดมาโดยตลอดว่าการก่อกบฏลอบปลงพระชนม์น่าจะเป็นเรื่องที่
ลึกลับและยากลำบากมากเรื่องหนึ่ง

ขบคิดถึงตรงนี้นางพลันตระหนักถึงความไม่ชอบมาพากล "ท่าน
มาบอกเรื่องพวกนี้กับข้าด้วยเหตุใด"

ไม่ว่าราชวงศ์ใดหรือยุคสมัยใด เรื่องที่ย่องแต่เกือบถูกลอบปลงพระชนม์
นี้น่าจะเป็นความลับกระมัง ลู่เหิงคิดในใจ ซิงซิงซางเข้าอกเข้าใจผู้อื่นโดยแท้
เขาเพียงจะเอ่ยปากนางก็เดาได้แล้ว

ลู่เหิงกุมไหล่หวังเหยียนซิงเบาๆ พลางพูด "นางกำนัลปองร้าย

องค์เหนือหัวเดิมทีก็เป็นเรื่องน่าตกใจอยู่แล้ว แต่สืบทอดคนนั้นหลังจากเกิดเรื่องก็ถูกฟางฮองเฮาประหารชีวิต ซึ่งรวมถึงจางจินเหลียนที่มาแจ้งข่าวด้วย นั่นเป็นถึงฮองเฮาของแผ่นดิน ข้าไม่อาจสงสัยหรือสอบถามคำพระนาง จึงได้แต่คิดหาวิธีสืบหาความจริงทางอ้อม"

หวังเหยียนซิงเข้าใจแล้วว่าลู่เหิงคิดจะทำอะไร นางมองเงาสะท้อนในคันท้อง มิได้หลงเชื่อง่ายๆ "ต่อให้ไม่อาจสืบตรงๆ กลับหลังก็มีวิธีสืบเรื่องนี้อีกไม่น้อย ข้าไม่รู้อะไรเกี่ยวกับวังหลวงเลย ทั้งยังเป็นคนนอก คดีลับคดีนี้ต้องการข้าจริงๆ หรือ"

ลู่เหิงถอนหายใจ เป็นไปตามคาดหลังจากฟื้นฟูความทรงจำแล้ว นางเฉลียวฉลาดและเฉียบขาดขึ้นมาก ความคิดของตนเองก็มีมากขึ้น นี่ละคือความระแวงระวังที่บุตรครอบครัวยุทธาที่เคยบ้านแตกสาแหรกขาดต้องใช้ชีวิตตระหนกระเหินอยู่ต่างถิ่นพึงมี ชายหนุ่มประสานสายตากับนางผ่านทางคันท้อง เอ่ยเสียงนิบ "ใช้วิธีอื่นใช้ว่าจะไม่ได้ แต่ย่อมต้องเสียเวลาแน่นอน ตอนนี้ฟางฮองเฮาคูมตัวเฉาต้วนเพยไว้แล้ว ก่อนออกจากวังข้าได้ยินว่านางไปตรวจสอดหวังหนึ่งผืน ข้าเป็นบุรุษที่อยู่นอกวัง ไม่อาจพูดแทนสนมชายาในวัง หากไม่ควบคุมสถานการณ์โดยเร็ว ในวังยังไม่วางใจ ต้องมีคนตายอีกมากน้อยเพียงใด"

หวังเหยียนซิงรู้จักเฉาต้วนเพย นั่นเป็นสตรีที่งดงามและช่างยิ้มคนหนึ่ง เป็นที่รักใคร่ขึ้นชอบทีเดียว หวังเหยียนซิงเคยพบหน้าเฉาต้วนเพยหลายหน ชีวิตที่ยังอ่อนเยาว์และเต็มไปด้วยสีสันเช่นนี้ หวังเหยียนซิงไม่อาจเฝ้าดูอีกฝ่ายตายไปต่อหน้าได้จริงๆ หญิงสาวถอนหายใจ ต่อให้นางรู้ดีว่าเป็นหลุมพรางของลู่เหิงก็จำต้องก้าวเข้าไป "แม้แต่ท่านยังขัดขวางฟางฮองเฮาไม่ได้ แล้วข้าเป็นใครกัน ไหนเลยจะโน้มน้าวฮองเฮาได้"

"เจ้าไม่จำเป็นต้องโหม่นน้ำวพระนาง" ลู่เหิงว่า "อำนาจทั้งหมดใน
ใต้หล้านี้ล้วนมาจากคนคนเดียว ฝ่าบาทต่างหากที่ทรงเป็นต้นตอของ
ปัญหาทั้งหมด"

หวังเหยียนซิงนั่งอิงไปครู่หนึ่ง อดชำเลื่องมองออกไปนอกหน้าต่าง
มิได้ เมื่อมั่นใจว่าไม่มีคนแล้วจึงก่ดพันเอ่ยเสียงค่อย "ท่านเสียสติ
ไปแล้วหรือ"

"ข้าเพียงแต่ช่วยแบ่งเบาภาระให้ฝ่าบาทเท่านั้น" ลู่เหิงไม่รู้สึกละ
ลั่นเชิงว่าเขากำลังเอ่ยวจาสามหาวอะไร เขาจ้องตางนางพลางพูด "ตอนนี้
พระอาการของฝ่าบาทไม่ดีขึ้นเท่าไร พระองค์ทรงได้รับความกระทบกระเทือน
ทางจิตใจ ไม่กล้าวางพระทัยคนข้างกายอีก ขึ้นเป็นเช่นนี้ต่อไปมิเพียง
ฝ่ายในและสนมชายาเท่านั้น แม้แต่ราชสำนักฝ่ายหน้าเองก็ต้องปั่นป่วน
ราชสำนักกำลังจะยกทัพไปกวาดล้างวอโค่ว ช่วงหน้าสิ่วหน้าขวานเช่นนี้
จะเกิดความวุ่นวายไม่ได้ เจ้าสามารถแยกแยะคำโกหกของทุกคนได้
เจ้าไปอยู่ข้างพระวรกายฝ่าบาท บอกพระองค์ว่าใครโกหก ใครพูดความจริง
เช่นนี้ฝ่าบาทจึงจะทรงสามารถตัดสินใจในขั้นต่อไปได้"

หวังเหยียนซิงตกตะลึงจนพูดไม่ออกแล้ว ความคิดเช่นนี้คงมีแต่
ลู่เหิงเท่านั้นที่กล้าคิด เขาไม่กลัวถูกกล่าวหาว่ากุเรื่องมอมเมาผู้คน
หลอกลวงเบี่ยงสูงหรือไรกัน

ลู่เหิงออกแรงจับไหล่หญิงสาว ตอบว่า "ข้ากำลังเดิมพันอยู่จริงๆ
แต่ด้วยนิสัยของฮ่องเต้ที่ข้ารู้จัก พระองค์จะทรงเห็นชอบแน่"

หวังเหยียนซิงสบตากับเขาผ่านทางคั่นช่อง แม้ในเวลาเช่นนั้นยัยตา
สีอำพันคู่นั้นก็ยังคงทอประกายระยิบระยับ สุกุม และกระจ่างใส หญิงสาว
คิดในใจ เขาช่างเป็นนักเสี่ยงโชค เป็นคนเสียสติ และเป็นผู้ที่มีใจ

ทะเยอทะยานโดยแท้

เรื่องนี้หากสำเร็จลง เขาจะกลายเป็นคนที่มีอำนาจต่อฮ่องเต้แบบที่ไม่มีผู้ใดเทียบได้ ในทางตรงกันข้าม หากล้มเหลว นับแต่นี้ไปเขาจะพ่ายแพ้ย่อยยับ ไม่เหลืออะไรเลย

ดวงตาของหวังเหยียนชิงใสกระจ่างเช่นกัน เอ่ยถามด้วยสีหน้าปราศจากความรู้สึก "ดังนั้นท่านจึงอยากดื่งข้าลงน้ำไปด้วยหรือ"

ลู่อิงใช้มือข้างหนึ่งยันโต๊ะ มืออีกข้างโอบไหล่หวังเหยียนชิง ลือคลุมตัวใหญ่สีดำทะมึนเบื้องหลังเขาทั้งตัวลงมากล้ายห่อหุ้มหญิงสาวไว้ในอ้อมกอดโดยสมบูรณ์ "ชิงชิง ข้ารู้ว่าเจ้าอยากไปจากนครหลวง หาสถานที่ที่เขาเสียน้ำในใช้ชีวิตอยู่โดยไม่ต้องแก่งแย่งชิงดีกับใคร แต่การไม่แก่งแย่งชิงดีกับใครเป็นเพียงความฝันอันงดงามอย่างหนึ่งเท่านั้น หากราชสำนักฟอนเฟะ บ้านเมืองโกลาหล ในได้หล้านี้ไหนเลยจะมีธรรดกท้อ* เล่า ต่อให้เจ้ากลับไปเมืองต้าถงจริง ใช้ชีวิตอย่างที่เราวาดหวังไว้ ทว่าหากต้าหมิงเกิดความวุ่นวายภายในขึ้น พวกหมิงกูจะต้องยกทัพลงได้มาแน่ ถึงเวลานั้นบ้านเกิดเจ้าจะต้องมีทหารบริสุทธิ์ตายในสงครามอีกมากน้อยเพียงใด จะต้องมียุติภัยกลายเป็นเด็กกำพร้าเหมือนอย่างเจ้าอีกมากน้อยเพียงใด ไม่ว่าใครล้วนไม่อยากจะเห็นเรื่องนี้เกิดขึ้น คนในสภาขุนนางเหล่านั้นร้อนใจยิ่งกว่าข้าเสียอีก บุคคลที่มีพรสวรรค์เยี่ยงเจ้าหาได้ยากยิ่ง อย่าปล่อยให้ไข่มุกคลุกฝุ่น** เลย เจ้าคิดว่าตนเองเป็นคนธรรมดาคนหนึ่ง แต่บางครั้งบางคราวคำพูดประโยคเดียวของเจ้ากลับ

* ธรรดกท้อ (เถาหวานหยวน) เป็นคำเรียกสถานที่ในอุดมคติตามความเชื่อของชาวจีน โดยที่นั่นจะมีสภาพแวดล้อมงดงาม ชาวบ้านใช้ชีวิตอย่างสงบสันติ ตัดขาดจากความวุ่นวายของโลกภายนอก

** ไข่มุกคลุกฝุ่น เป็นคำเปรียบเปรย หมายถึงสิ่งของล้ำค่าไปตกอยู่ในมือคนที่ไม่รู้คุณค่า คนที่มีสติปัญญาไม่ได้รับความสำคัญ

ทำให้อีกหลายคนรอดชีวิตได้"

หวังเหียนซิงหลับตาลงอย่างจุนใจ ไม่เคยรู้สึกมาก่อนว่าบนไหล่ของตนหนักอึ้งถึงเพียงนี้ "ทว่าแม้แต่ท่านข้ายังดูไม่ออก อูบายและความคิดของคนอย่างพวกท่าน ข้าไม่เข้าใจและไม่อาจทำได้"

ดวงตาของลู่เหิงผุดรอยยิ้มจางๆ แม้เขาจะไร้คุณธรรม แต่ถนัดการใช้คุณธรรมมาผูกมัดผู้อื่นมากที่สุด เขายื่นมือไปประคองปิ่นของนาง "ไม่เป็นไร เจ้าไม่จำเป็นต้องเข้าใจกลอุบายเหล่านั้น หากจะพูดถึงอุบาย ไม่มีใครเอาชนะฮองเต้ได้ เจ้าแค่ต้องพูดความจริงเท่านั้นเอง"

คำพูดนี้ของลู่เหิงเป็นความจริง หวังเหียนซิงไม่มีวงศ์ตระกูลและไม่มีภูมิหลัง ไม่เคยผ่านการฝึกฝนจากฝ่ายใดมาก่อน ความคิดยังเป็นแบบ 'ชาวบ้านทั่วไป' ที่มองว่าทำดีต้องได้ดี ทำชั่วต้องได้ชั่วอยู่ นี่กลับเป็นฐานะที่ทำให้ฮองเต้วางใจได้มากที่สุด

ไม่ว่าเฒ่าเจ้าเล่ห์อย่างลู่เหิงหรือชยาเหวินจิ้นจะแสดงออกอย่างจริงใจมากเพียงใด ฮองเต้ก็ไม่มีทางมอบความไว้วางใจทั้งหมดให้

หวังเหียนซิงถอนหายใจเบาๆ หนึ่งในที่ตี่หน้าขี้มันทันใด เอ่ยเสียงเย็น "ท่านเย็นดี"

ลู่เหิงจะกอดนางทั้งตัวอยู่แล้ว ชายหนุ่มทอดถอนใจด้วยความเสียดาย สุดท้ายก็ยอมปล่อยมือ ยึดตัวขึ้นช้าๆ "เตรียมตัวเสร็จแล้วก็ได้ไปกันเถอะ ข้าถือโอกาสออกมาตอนฝ่าบาทบรรทม ไม่อาจจากมานานเกินไป"

ลู่เหิงออกจากวังไปตามลำพัง ตอนกลับเข้ามากลับพาสตรีนางหนึ่งมาด้วย องค์รักษ์เฝ้าประตูวังมองหวังเหียนซิงหลายครั้ง สุดท้ายก็ไม่กล้า

ชักถาม ปล่อยให้นางผ่านเข้าไปอย่างนอบน้อม

หวังเหียนซิงกลับมาขึ้นในเขตพระราชฐานชั้นในอีกครั้ง นางยังคิดว่าตนเองจะไม่ต้องพัวพันกับเรื่องพวกนี้อีกแล้ว สายลมยามค่ำคืนโชยพัดมา เงามไถ่ภายในวังหนาแน่นมืดสลัว เห็นแล้วน่ากลัวทีเดียว ลู่เหิงกุมมือนางถามว่า "หนาวหรือไม่"

หวังเหียนซิงดึงมือออก ตอบเสียงเย็นชา "ได้ทำลู่ พวกเราคุยกันแล้ว มิใช่หรือว่าจะตัดขาดจากกัน"

ลู่เหิงลอบถอนหายใจ ไฉนจึงเอาแต่พูดถึงเรื่องนี้เล่า เขาตอบอย่างเปิดเผย "ทว่าตอนนี้เจ้ายังเป็นภรรยาของข้าอยู่ ก่อนที่ลู่ฮุนยินจะ 'ป่วยตาย' ยามอยู่ในวังช่วยให้เกียรติข้าด้วย"

หวังเหียนซิงแค้นเสียงใส่ ไม่สนใจเขา แต่ก็ไม่ได้สะบัดมือลู่เหิงออกอีก

ฮ่องเต้ถูกลอบทำร้ายในวังของเจาตวนเพย แม้จะช่วยเหลือจนฟื้นขึ้นมาแล้ว แต่ยังไม่เหมาะที่จะเคลื่อนย้าย ดังนั้นตอนนี้ฮ่องเต้จึงยังประทับอยู่ในวังอีกคุณ หวังเหียนซิงพิจารณารอบด้านเงียบๆ ลู่เหิงรู้ว่านางไม่รู้จักเส้นทางบริเวณนี้จึงบอกว่า "ที่นี่คือหกวังประจิม สถานที่พำนักของเหล่าสนมชายา หากมิใช่เพราะเหตุการณ์ครั้งนี้ ข้าก็คิดไม่ถึงว่าข้าจะได้เข้ามาในหกวังประจิม"

ลู่เหิงแม้จะเข้าออกวังหลวงบ่อยครั้ง แต่สถานที่ที่ไปบ่อยคือวังเฉียนซิงและตำหนักเฟิงเทียน ตอนที่เจียงไทเฮายังมีชีวิตอยู่ เขายังไปเยื่อนวังฉือหนิงบ่อยครั้ง แต่เพื่อป้องกันข้อครหา เขาไม่เคยย่างกรายเข้ามาบริเวณที่พักของสนมชายามาก่อน เขาคิดไม่ถึงจริงๆ ว่าในชีวิตนี้ของตนจะต้องมาอยู่ในตำหนักในตอนกลางคืน

หวังเหียนซิงผงกศีรษะ ในสถานที่เช่นนี้นางไม่รู้จักใครสักคนได้แต่ตามติดลู่เหิง ตอนก้าวผ่านประตูใหญ่ของวังอีกคนในใจนางรู้สึกเหม่อลอย คล้ายย้อนกลับไปตอนที่สูญเสียความทรงจำ เวลานั้นโลกของนางมีแต่สีขาวโพลน มีเพียงลู่เหิงที่เป็นความจริงแท้

น่าเสียดายสุดท้ายลู่เหิงก็จึกทำลายความฝันของนางด้วยมือของเธอเอง แม้แต่ที่พึ่งพิงเพียงอย่างเดียวของนางก็เป็นเรื่องหลอกลวง

ทั่วทุกหนแห่งในวังอีกคนมีแต่องค์กรข้าศึกแพร พวกเขาเห็นลู่เหิงแล้วแสดงความเคารพอย่างพร้อมเพรียง ลู่เหิงก้าวไปบนทางเดินขณะที่สายตามองตรงไปข้างหน้า องค์กรข้าศึกแพรก้มหน้าตลอดเวลา รอจนลู่เหิงเดินจากไปไกลแล้วจึงเหยียดกายตรงดังเดิม

พวกเขาเคลื่อนไหวพร้อมเพรียงเป็นหนึ่งเดียวราวกับไม่มีความสนใจในตัวสตรีที่ปรากฏตัวข้างกายลู่เหิงแม้แต่น้อย ตำแหน่งกลางของวังอีกคนมีคนเฝ้าอยู่ผู้หนึ่ง ได้ยินว่าลู่เหิงกลับมาแล้วก็รีบออกมาต้อนรับ "ได้ทำลู่ในที่สุดท่านก็กลับมาแล้วหรือ"

ตอนเขาวิ่งเข้ามา สายตากวาดมองไปยังหวังเหียนซิง ดวงตาคัลลายมีความประหลาดใจแต่ก็ไม่ได้เอ่ยออกมา กัวเทาเก็บสีหน้าท่าที่อย่างรวดเร็ว เขามักล้าลืมน่าฮุยนิทหานนี้เชี่ยวชาญการแยกแยะสีหน้าคนมาก วิชาอ่านใจเรียกได้ว่าร้ายกาจ

เส้นทางขุนนางของกัวเทาเพิ่งจะเริ่มต้นไม่นานเท่าไร เขายังไม่อยากถูกผู้บังคับบัญชาเพ่งเล็ง

กัวเทาลุกบดาลง ไค่จ้งค่านับหวังเหียนซิงอย่างนอบน้อม "คารวะฮุยนิท"

หวังเหียนซิงหาได้รู้สึกแปลกใหม่กับท่าทีของกัวเทา ทุกคนใน

จนสกุลลูเห็นนางล้วนมีท่าที่เช่นนี้ หวาดกลัวแต่สะกดกลั้นไว้ เกรงว่าจะถูกหวังเหียนซิงอ่านใจ

ก่อนหน้านี้หวังเหียนซิงยังไม่เข้าใจ ต่อให้ทุกคนล้วนไม่ชอบถูกอ่านใจ แต่ไยต้องหวาดกลัวนางถึงเพียงนี้ด้วยเล่า จนกระทั่งนางฟื้นฟูความทรงจำจึงรู้ว่าที่พวกหลังชีหวาดกลัวถึงเพียงนั้น ไม่ใช่เพราะหวังเหียนซิงคนเดียว แต่พวกเขากลัวลูเหิงมากกว่า

หวังเหียนซิงยิ้มตอบตามมารยาท พยักหน้าให้กัวเทา นางกับกัวเทาเคยพบกันหลายครั้ง ทว่าต่างฝ่ายต่างไม่สนิทสนม หลังจากหักทลายปราศรัยกันแล้ว ลูเหิงก็เข้าประเด็นทันที เขาถาม "ฝ่าบาททรงเป็นอย่างไรบ้าง"

"ฝ่าบาทบรรทมไม่สนิทเท่าไร น่าจะใกล้ตื่นบรรทมแล้วขอรับ"

"ระหว่างที่ข้าออกจากวังฝ่าบาททรงตื่นขึ้นมามากบ้างหรือไม่"

"ไม่ขอรับ"

เช่นนี้ก็ดียิ่ง ลูเหิงไปตำหนักข้างถอดเสื้อคลุมตัวใหญ่ออกก่อน ขณะเดียวกันก็พาหวังเหียนซิงไปที่ตำหนักข้างด้วย เขาวางเตาอุ่นมือลงในมือนาง "เจ้ารออยู่ที่นี้สักครู่ เมื่อเวลาเหมาะสมข้าจะส่งคนมารับเจ้า"

หวังเหียนซิงพยักหน้าเป็นการบอกเขาว่าเข้าใจแล้ว ตำหนักข้างอยู่ไม่ไกลจากตำหนักกลาง อีกทั้งข้างนอกล้วนเต็มไปด้วยองค์รักษ์เสื้อแพร ลูเหิงกลับไปตำหนักบรรทมในวังอีกคนอย่างวางใจ เขาเข้าไปได้ไม่นานฮ่องเต้ก็สะดุ้งตื่นจากฝันร้ายตามคาด

ฮ่องเต้ตื่นจากฝันในสภาพเหงื่อเย็นหลังเต็มศีรษะ ลูเหิงเดินไปยังม่านเตียงด้วยฝีเท้ามั่นคง เอยถามเสียงหนักแน่น "ฝ่าบาท พระองค์จะเสวยน้ำหรือไม่พะย่ะค่ะ"

ฮ่องเต้ตระหนกตกใจอยู่พักหนึ่ง ก่อนจะพยักหน้าอย่างอ่อนเพลีย
 ลู่เหิงเรียกนางข้าหลวงเข้ามา น้ำยังคงผ่านขั้นตอนการทดสอบพิษอัน
 ซับซ้อนเช่นเดิมจึงจะถูกยกมาเบี่ยงพระพักตร์ของฮ่องเต้

ฮ่องเต้ดื่มน้ำไปหนึ่งถ้วย อารมณ์สงบลงเล็กน้อย ลู่เหิงเฝ้าอยู่
 ข้างเตียง เขาประเมินสีหน้าของฮ่องเต้แล้วเอ่ยเสียงค่อย "ฝ่าบาท
 กระหม่อมมีคำขอร้องที่ไม่สมควรอย่างหนึ่ง ขอพระองค์ทรงพระกรุณา
 ด้วยพะย่ะค่ะ"

ฮ่องเต้ถูกคนรััดคอจนเส้นเสียงได้รับความเสียหาย จนกระทั่งตอนนี้
 เสียงยังคงแหบแห้ง เอ่ยถามอย่างไม่สดชื่น "เรื่องใดกัน"

ลู่เหิงก้มหน้าลงครึ่งหนึ่งเผยให้เห็นเพียงกระดูกคิ้วโดดเด่นกับ
 ดวงตาใสกระจ่าง "ภรรยาของกระหม่อมฟื้นฟูความทรงจำแล้วพะย่ะค่ะ"

ฮ่องเต้ชะงักไปเกือบจะล้าล้นน้ำลายตนเอง หันไปพิจารณาลู่เหิง
 อย่างละเอียดอีกทีคล้ายจะเข้าใจอะไรบางอย่าง

ลู่เหิงรอจนได้รับการยอมรับแล้วจึงพูดต่อว่า "วันงานแต่งงานของ
 กระหม่อมถูกวอดไคว่ชุ่มโจมตี ภรรยาของกระหม่อมไม่ระวังหกล้มระหว่าง
 ช่วงซูลุน ศีรษะถูกกระแทกทำให้นางจดจำทุกอย่างได้ นางยืนกราน
 จะยกเลิกการแต่งงาน กระหม่อมจนปัญญาจึงได้แต่อ้างว่าอยากให้นาง
 ช่วยสืบคดีของหยางจินอิงและคนอื่นๆ แล้วพานางมาอยู่ข้างกายพะย่ะค่ะ"

ฮ่องเต้คิดในใจ เรื่องในโลกเปลี่ยนแปลงยากคาดเดา มีเพียงลู่เหิง
 ที่ไม่เคยเปลี่ยนไป เขายังคงไร้คุณธรรมถึงเพียงนี้ หากจะให้ฮ่องเต้พูด
 ลู่เหิงจงใจหลอกลวงฝ่ายหญิงถึงสองปีเต็ม เมื่อฝ่ายหญิงฟื้นฟูความทรงจำ
 ก็ต้องการยกเลิกการแต่งงาน นี่เป็นเรื่องถูกต้องชอบธรรมแล้ว ลู่เหิง
 ไม่ยอมรับผิด ไม่ยอมแก้ไขก็แล้วไปเถอะ ยังจะถือรั้นหัวแข็ง ใช้ดูบายกับ

ฝ่ายหญิงต่อ

คนที่ถูกเขาหมายตาช่างโชคร้ายโดยแท้

เมื่อมีเรื่องนี้แทรกเข้ามา จิตใจของฮ่องเต้ก็ผอนคลายลงเล็กน้อย รู้สึกได้ว่าคำพูดของลู่เหิงแฝงเรื่องบางอย่างไว้ จึงถาม "เกิดอะไรขึ้นกับนางกำนัลพวกนั้น"

ลู่เหิงหลุบตา ตอบอย่างนอบน้อม "ฮ่องเฮาทรงเป็นห่วงฝ่าบาท จึงได้ประหารชีวิตนางกำนัลที่เกี่ยวข้องกับคดีนี้ทั้งหมดแล้วพะย่ะค่ะ"

ความจริงตอนฮ่องเต้ฟื้นขึ้นมาใหม่ๆ ลู่เหิงเคยพูดแล้วว่ากบฏถูกประหารชีวิตทั้งหมดแล้ว ตอนนั้นฮ่องเต้คิดว่าองครักษ์เสียแพรสอบสวนเสร็จแล้วจึงประหาร ไม่คิดว่าจะเป็นผู้มือของฮ่องเฮา

นั่นสินะ หากเป็นลู่เหิงเขาจะตัดสินใจโดยพลการได้อย่างไร

ฮ่องเต้นิ่งไป พลันตระหนักถึงความไม่ชอบมาพากล

ในที่สุดลู่เหิงก็ได้พูดเรื่องนี้ออกมาเสียที่ เขาคดคิระะลงต่ำกว่าเดิม "เจาตวนเพยกับองค์หญิงใหญ่ถูกฮ่องเฮาพาตัวไปตอนกลางคืนพะย่ะค่ะ"

ลู่เหิงแต่งงานแล้ว เข้าใจความคิดจิตใจของบุรุษที่แต่งงานแล้วเป็นอย่างดี ฮ่องเฮากับเจาตวนเพยคนหนึ่งเป็นภรรยาเอก คนหนึ่งเป็นอนุภัก คนนอกไม่ว่าช่วยเหลือใครก็ไม่ถูกต้องทั้งนั้น มิสู้ไม่ยุ่งเกี่ยวโดยสิ้นเชิง ปล่อยให้ฮ่องเต้จัดการสตรีของพระองค์เอง

ฮ่องเต้ขมวดคิ้ว เข้าใจแล้วว่าเหตุใดลู่เหิงจึงพาหวังเหยียนชิงเข้ามาในวัง เรื่องของฝ่ายในและสตรีย่อมได้แต่ให้สตรีเป็นคนตรวจสอบ ทว่าตอนนี้มิใช่เวลามาพูดเรื่องนี้ ฮ่องเต้ออกคำสั่งอย่างฉับไว "ไปวังขุนนางก่อน จับเจาตวนเพยคุมขังไว้"

ลู่เหิงกุมหมัดรับพระบัญชาจากไปอย่างรวดเร็ว แต่พวกเขายังคง

เข้าไปหนึ่งก้าว ตอนที่องค์รัชชเสื่อแพร่ไปถึง เจ้าตวนเพยได้สิ้นชีวิตแล้ว
 ตายตาไม่หลับ ศพเต็มไปด้วยโลหิต นางถึงขั้นถูกประหารชีวิตด้วย
 ทัณฑ์หลังฉื่อ*

* หลังฉื่อ เป็นวิธีลงทัณฑ์ในสมัยโบราณของจีน เรียกอีกอย่างว่า 'พันดาบหมื่นแล' หมายถึงการใช้มีด
 เจือนเนื้อของนักโทษออกมาทีละชิ้นๆ จนกว่านักโทษจะตาย ใช้กับนักโทษที่มีความผิดมหันต์เท่านั้น

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/43zHW3u>